

DEN danske
STJERNE

Nr. 10 · Oktober 1968 · 117. Argang

Det inspirerende budskab

AF RICHARD L. EVANS af De Tolvs Råd

Til jer unge siger vi, ja, i virkeligheden til alle: Der findes ingen genvej til frelse, eller fremragende arbejde, eller ophøjelse — heller ikke til fred og selvrespekt. Hvem du end er, hvor du end er: Lad ikke livet gå til spilde. Det er alt, hvad du har. Studer, lær, forbered dig, respekter og overhold loven; respekter dig selv. „Hold op med at være lade; vær ikke længere urene . . .” L.&P. 88:124) Hold budene; lev og arbejd så længe du kan kvalificere dig og udføre noget og have en god samvittighed.

Det er ikke tiden at lade stå til. Det er tiden, hvor vi skal lære noget og vide noget, udføre noget og udvikle os, forøge vor dygtighed og vore evner. Livet her er så kort, og evigheden er så uendelig lang. Og til unge og gamle, til de ivrige og utålmodige, til de trætte eller enhver som føler sig fortabt på vejen: Bevar troen. Bliv ved at tjene, arbejde, udvikle, omvende dig, besejre, overvinde. Hav mod og trøst ved visheden om, at der findes en guddommelig plan og hensigt. Det er aldrig for sent at begynde at gøre, hvad vi burde gøre. Gud har ikke givet os noget krav, nogen befaling, som vi ikke kan holde.

INDHOLDSFORTEGNELSE

De virkelige værdier i livet.	Nadververs for October	335
Af President David O. McKay 319	Ungdomssiderne	
Religion og socialt ansvar.	Det kunne ske for enhver.	
Af Lowell L. Bennion 321	Af Mary Kenworthy	336
Biskoppen. Af Victor L. Brown 324	Den lutrende ild.	
Bibelens kulturelle og åndelige indflydelse. Af Robert	Af Marion Bench	337
J. Matthews 326	Den gamle fisker.	
Mormon. Af Marion D. Hanks 328	Af Mary Bartels	339
Den præsiderende Biskop taler til forældrene 330	Genealogi	
Hjælpeforeningen	Ånderverdenen	340
En Opvågner. Af Linda Ladd . . 332	Børnenes sider	
Kunsten at kunne glemme.	Mysteriet om sommerfugle-	
Af Sylvia Probst Young 333	røveren. Af Murray T. Pringle	65
Søndagsskole	Giv dyret mad	68
At undervise er mere end blot at fortælle. Af Lyman	Lav en Zoologisk Have	
C. Berrett 334	af kartonstrimler	68
	Bedstemødre til Peter. Af	
	Katherine W. Moseley	70

DEN danske STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 10 · Oktober 1968
117. Årgang

Udgivet af

Den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Don L. Christensen,
missionspræsident,
ansvarshavende redaktør

Nyheder:

Mary Kaiser, redaktør

Koordinator: Evy J. Simonsen

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned. Abonnementprisen (inkl. porto) er i Danmark kr. 13.- pr. halvår, kr. 25.- for et helt år, i udlandet \$ 3.- pr. halvår, \$ 5.- for et helt år. I løssalg kr. 2.50 pr. nummer. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne, Priorvej 12, København F. eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. (De nævnte priser er inklud. moms.)

Tryk:

Paul Giese KG, Offenbach/M., Deutschland

Layout:

PBO-Layout-Center, Frankfurt

PRÆSIDENT DAVID O. McKay

De virkelige værdier i livet

Præsident McKay's budskab er hans afslutningstale ved den 138. Generalkonference.

Af hele min sjæl bønfalder jeg alle Kirkens medlemmer og alle andre allevegne om at tænke mere på Evangeliet; mere på udvikling af ånden i det, og hellige sig mere tid til livets virkelige værdier, og mindre tid på de ting, som vil forgå.

Jeg er helt i harmoni med de formaninger, der er givet under denne konference om at modstå de forskellige fristelser, der findes iblandt os. Hvis Kirkens medlemmer ville tage imod disse forslag, ville det alene være tilstrækkeligt til at gøre dette folk til et „lys“ på bjerget, et lys som ikke kunne skjules. Vi henviser sommetider til sådanne lærdomme som „små ting“, men i virkeligheden er de de største ting i dette liv. Hvis vi ville lægge mere mærke til disse råd, og i højere grad hellige os studiet af de nye åbenbaringer, som findes i Lære og Pagter, ville vi skønne mere på det store værk, som er blevet oprettet i denne forvaltning.

Man siger ofte, at Kirken er det største, der findes i verden, og det er den! Jo mere opmærksomhed vi yder den — ved at være klar over, hvor godt den er tilpasset vort personlige liv, vort liv i hjemmet og vort liv i samfundet — jo mere vi studerer den ud videnskabeligt standpunkt, ud fra menneskets skæbne, jo mere vil vort hjerte fryde sig over Guds godhed imod os ved at give os det privilegium at kende Jesu Kristi Evangelium.

Hvad vi har brug for i dag er at tro på den levende Kristus, hvad der er mere end blot en følelse, men en kraft, der får os til at handle — en tro, som vil give livet et formål og hjertet mod. Vi har brug for et Evangelium, som forkyndes gennem ædle gerninger, og som kræver opmærksomhed og respekt selv af vore fjender. Blot at tro på Jesus som en stor lærer, eller endog som det største menneske, der nogensinde har levet, har vist sig utilstrækkeligt, når man skal besejre samfundets og verdens ondskab.

Det er tydeligt, at det, verden har brug for — og især i lyset af de nuværende forhold, som omgiver os på alle sider — er mere end blot at anerkende Manden fra Galilæa, som det største af alle mennesker. Hvad der virkelig er nødvendigt, er tro på Ham, som et guddommeligt Væsen — som vor Herre og Frelser! Det er en sådan tro, Apostlen Peter følte, da han udbød: „Du er Kristus, den levende Guds søn.“ (Matt. 16:16)

Kirkens medlemmer formaneres til at erhverve sandheden ved studium, ved tro og ved bøn, og at søge efter alt, hvad der er „dydigt, elskeligt, hvad der har godt lov eller er prisværdigt.“ (13. Trosartikel)

Skoler og kirker burde udstråle den kendsgerning, at der i livet findes visse grundlæggende ting, som aldrig forandres, og som er nødvendige for enhver menneskelig sjæls lykke. Forældre og funktionærer i Kirken må mere oprigtigt og flittigt forkynde livets og frelsens principper for de unge i Zion og for verden, for at hjælpe de unge til at holde sig i den rette balance i de skabende år af deres liv.

Jeg minder jer brødre, som bærer Det hellige Præstedømme om endnu engang at studere den gud-

dommelige åbenbaring, der så enkelt men magtfuldt udtrykker, hvorledes man skal styre ved Præstedømmet:

„Ingen magt eller indflydelse kan eller bør udøves i kraft af Præstedømmet uden gennem overbevisning, langmodighed, mildhed, sagtomhed og uskramtet kærlighed;

gennem venlighed og sand kundskab, som uden hykler og uden svig vil udvikle sjælen meget.

lettesæt skarpt, når den Helligånd driver dertil, og udvis derefter større kærlighed mod ham, som du har irettesat, at han ikke skal betragte dig som fjende.“ (L. & P. 121:41-43)

Dette er en vidunderlig formaning og lektie med hensyn til, hvorledes man skal herske, ikke alene i Præstedømmets kvorum'er, men også i vore hjem og i virkeligheden også i alle andre forhold i samfundet.

Søskende, Evangeliet er vort anker. Vi ved, hvad det står for. Hvis vi efterlever det og følger det, hvis vi taler godt om det, om Præstedømmet, om vore familier, om vor næste, vil vi føle os lykkeligere, og i virkeligheden forkynder vi Jesu Kristi Evangelium på denne måde. Vi har fået det ansvar at udbrede Evangeliet til vore medmennesker. Nogle af os venter, indtil vi får en eller anden mulighed for at forkynde Jesu Kristi Evangelium, og dog påhviler der os alle en pligt til at forkynde de gode nyheder hver dag i vort liv. Vi forkynder det gennem vore gerninger — i hjemmet, i forretningslivet, i selskabelige kredse, i politik; ja, i virkeligheden har vi alle vegne, hvor vi færdes blandt mennesker, det ansvar hvilende på os at give de gode nyheder til andre mennesker i verden.

Lad os vogte vore tanker og vor tunge. En af de bedste måder til at opbygge vort hjem, det være sig vor bopæl, en by, en stat eller et land, er altid at tale godt om det hjem, den by, den stat eller det land. Lad tungen til alle tider være under kontrol.

Gud velsigne medlemmerne af denne Kirke for deres hengivenhed og loyalitet, og for deres bønner for alle Generalautoriteterne og funktionærerne. I bør vide, og jeg vil gerne forsikre jer om, at disse bønner er virksomhedsfulde.

Jeg bevidner for jer og for hele verden, at en venlig Fader i Himlen virkelig inspirerer og beskytter os! Han er nær ved Kirken, og jeg ved af hele min sjæl, at Han ikke er en fraværende, fjern kilde, således som nogle måske mener. Han er en venlig Fader, bekymret for sine børns velbefindende, og rede og villig til at høre og besvare deres kalden. Svaret vil måske være negativt, således som en klog fader eller moder sommetider giver et negativt svar til et barn, men Han er altid rede til at høre og svare, når det er bedst for den pågældende.

Gud velsigne vore missionærer, som arbejder i de 78 missioner, som Kirken har ude omkring i verden. Det er strålende unge mænd og kvinder, med et stærkt vidnesbyrd om Evangeliet, rige på tro og fremragende repræsentanter for Herren og Hans Kirke. Vi er stolte af dem. Vi er taknemmelige for vore missionspræsidenter og disse missionærer for deres villige og dygtige arbejde. Vi er også taknemmelige for de fædre og mødre og andre, som støtter disse missionærer.

Ord kan ikke udtrykke den hjertekval og sorg, som vi føler for de lidelser, som nogle hjem må gennemgå på grund af krigens ulykker. Vore bønner er altid med vore unge mænd, som ofrer alt for menneskets frihed og andre af menneskenes iboende rettigheder. Mit hjerte er fuldt af taknemmelighed, når jeg hører de rapporter, som er blevet sendt direkte til mig, om deres tro på Gud, deres loyalitet og om de lange afstande de tilbagelægger for at overvære Kirkens møder. Tænk på, hvad visheden om Kristus, deres Forløser, betyder for dem, medens de uholdder fristelser, trængsler og krigens rædsler! Det giver dem trøst, når de har hjemve eller er mismodige; det gør deres beslutsomhed om at holde sig moralsk rene og skikket til arbejdet mere effektivt; det giver dem mod til at udføre deres pligt; det vækker håb, når de er syge eller sårede; og hvis og når de står over for det uundgåelige, fylder det deres sjæl med den frædfyldte vished, at ligesom Kristus levede efter døden, således skal de også leve! Må Gud velsigne og beskytte disse mænd i de væbnede styrker.

Gud velsigne Regional-Repræsentanterne, stavspræsidenterne, biskopperne og alle andre funktionærer i Kirken, som arbejder og giver af deres tid og deres midler til opbygning af Guds rige.

Må I fædre og mødre være velsignet i jeres hjem, må I søge efter visdom og forståelse til at give jeres børn sundhed og karakter, pletfri og ubesmittede. Den største pligt, som fædre og mødre har at udføre, er den religiøse opøvelse og udvikling af deres barns karakter.

Må Gud være med enhver af jer og med alle mennesker alle vegne. Må vi vende os til Ham og søge efter livets bedste og mest åndelige værdier. Han er vor Fader; Han kender vore ønsker og vore forhåbninger; og Han vil hjælpe os, hvis vi blot vil søg Ham og lære Hans vej.

Mine bønner følger jer, når I vender tilbage til jeres hjem. Gud hjælpe os alle til at udføre vore pligter ved at gøre vort hjem, vor skole, vor Kirke og vort samfund til steder, som vil være opløftende, sunde og trosinspirerende, det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ○

RELIGION

og socialt ansvar

AF LOWELL L. BENNION

Med hvad skal jeg møde Herren, bøje mig i johedens Gud? . . . (Mika 6:6)

Hvo kan gå op på Herrens bjerg, og hvo kan stå på Hans hellige sted? (Salm. 24:3)

Dette er det brændende spørgsmål, som atter og atter stilles i skriften af profet, salmist og enhver, der oprigtigt søger efter vejen til Gud. Og svaret er ikke enkelt; det kan udtrykkes på mange måder. Enhver, der svarer på spørgsmålet, kunne finde et skrifsted, der retfærdiggør hans egen sti. Hvad svaret end er, bliver det fundamentale spørgsmål stående for ethvert menneske: med hvad skal jeg møde Herren? Hvad består det religiøse liv af?

DET RELIGIØSE LIVS DIMENSIONER

Ethvert menneske, der tror om sig selv, at han er religiøs, har en basis for denne tro og følelse. Han er religiøs på grund af sine overbevisninger og sin måde at leve på. Det er interessant at undersøge de typiske måder, hvorpå mennesker lever deres religion, deres livsmønstre og den tanke, hvormed de forsikrer sig selv om, at de er religiøse.

Der er i hvert fald 5 måder, hvorpå folk lever deres religion. Hver enkelts liv kan karakteriseres ved enhver kombination af de fem. De vil blive beskrevet her uden noget forsøg på at vurdere dem, før de alle ligger foran os.

(1) Et menneske er religiøst, fordi det nærer visse trossætninger, som det mener er sande. For eksempel tror den Sidste Dages Hellige på Evangeliets gengivelse, på Trosartiklerne, på guddommelig vejledning i den levende profets liv og på andre lærdomme, der er fastsat i hans trosbekendelse. Tro er en fundamental pille i det religiøse liv.

(2) Et menneske har tilbøjelighed til at identificere sit religiøse liv med sin kundskab til sin tro. I missionsmarken føler det, at det er religiøst, når det lærer den hellige skrift og studerer sin tros forskrifter. At kende lærdommen bidrager til ens vished om, at man er religiøs.

(3) En tredje måde er at tage del i Kirkens arbejde. For en Sidste Dages Hellig er dette let at gøre og kan give rig belønning. Utallige er de måder, hvorpå man

kan dyrke Herren, tjene sine medmennesker, få del i Evangeliets gaver og opbygge Guds rige med hænder, hjerte, sjæl og sind gennem kanalerne i den institution, vi kender som Jesu Kristi Kirke.

(4) En fjerde og karakteristisk måde at være religiøs på, er at komme i forbindelse med Guddommen — med Faderen, Sønnen og den Helligånd. Dette vil vi gerne kalde den åndelige livsdimension. Et menneske er religiøst i de øjeblikke og i den udstrækning, hvori det føler taknemmelighed, ydmyghed, ærefrygt, ærbødighed, tilbedelse, tillid og kærlighed til Gud. Disse følelser illustreres i Salmerne:

Herren er mit lys og min frelse, hvem skal jeg frygte? (Salm. 27:1)

Herren er min hyrde, mig skal intet fattes. (Salm. 23:1)

Hvem har jeg i Himlen? Og har jeg blot dig, da attrår jeg intet på jorden!

Lad kun mit kød og hjerte vansmægte, Gud er mit hjertes klippe, min del for evigt. (Salm. 73:25, 26.)

Hvorhen skal jeg gå for din ånd, og hvor skal jeg fly for dit åsyn? Farer jeg op til himlen, da er du der, reder jeg leje i dødsriget, så er du der; tager jeg morgenrødens vinger, fæster jeg bo, hvor haver ender, da vil din hånd også lede mig der, din højre holder mig fast! (Salm. 139:7-10)

(5) Den femte dimension af religionen udtrykkes ved ens forhold til sine medmennesker. I vor jødisk-kristne tro lever man sin religion ved at praktisere retfærdighed og barmhjertighed over for hinanden.

Derfor, alt hvad I vil, at mennesker skal gøre mod jer, det samme skal I gøre mod dem . . . (Matt. 7:12)

En ren ubesmittet gudsdyrkelse for Gud, vor Fader, er dette: at besøge faderløse og enker i deres trængsel og bevare sig selv uplettet af verden. (Jakob 1:27)

. . . Du skal elske din næste som dig selv (Matt. 22:39)

VURDERING AF DET RELIGIØSE LIV

Alle disse fem måder at være religiøs på, er retmæssige. Et religiøst menneske har trossætninger, som giver livet bevægelse og vejledning. Et stadium af disse trossætninger bør give større årvågenhed og dybere be-

tydning. I Kirkens liv modtager den troende Evangelists instruktion, gaver og velsignelser, og styrker sine medmennesker. Og tro på Gud og omsorg for sine medmennesker er i sandhed fundamentale måder at leve sin religion på.

I de store oversigter over det religiøse liv er der lagt særlig vægt på de to sidste måder at være religiøs på. For eksempel vedrører de første fire bud i De Ti Bud menneskets forhold til Gud og de sidste seks menneskets forhold til sine medmennesker. Mikas eget svar på spørgsmålet: „Med hvad skal jeg møde Herren?“ omfatter den samme dobbelte betydning:

Det er sagt dig, o menneske, hvad der er godt, og hvad Herren kræver af dig: hvad andet end at øve ret, gerne vise kærlighed og vandre ydmygt med din Gud.

(Mika 6:8)

Og på lignende måde besvarede Jesus spørgsmålet: „Mester, hvilket bud i loven er det største?“ ved at sige:

Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind. Dette er det største og første bud. Der er et andet, som er dette lig: Du skal elske din næste som dig selv. På disse to bud hviler hele loven og profeterne. (Matt. 22:36-40)

Af disse udtalelser kan man slutte at tro, kundskab om religion og deltagelse i kirkeligt liv kun har en meget lille værdi i sig selv. For at være virksomhedsfulde i livet må de føre een til at elske Gud og mennesket. Jakob vidste dette:

Du tror, at Gud er een; deri gør du ret; det tror de onde ånder også — og skælver. (Jak. brev 2:19.)

Og Paulus kendte de begrænsninger, som kundskab uden kærlighed har:

Og havde jeg end profetisk gave og kendte alle hemmeligheder og sad inde med al kundskab, og havde jeg al tro, så jeg kunne flytte bjerge, men ikke havde kærlighed, da var jeg intet . . . Nu ser vi jo i et spejl, i en gåde, men da skal vi se ansigt til ansigt; nu kender jeg stykkevis . . . Så bliver da tro, håb, kærlighed, disse tre; men størst af dem er kærlighed. (1. Kor. 13:2, 12, 13.)

Profetisk religion begynder med en åbenbaring til grundlæggeren, hvad der får ham til at skride til handling for sine medmennesker. Moses, som stod foran den brændende busk, lærte, at han stod på hellig grund, og at Gud havde kaldet ham, fordi Han havde set Israels trængelser. Jesus tilbragte fyrretyve dage i ørkenen, hvor Han modstod fristelser og blev styrket af sin Fader, og derefter „gik Han omkring og gjorde godt.“ Apostlen Paulus havde et møde med Kristus, hvad der forandrede hans sind og hans handlinger over for hedningerne og de kristne. Joseph Smith så Faderen og Sønnen, hvad der resulterede i Evangeliets genfødsel med den store vægt, det lægger på at skabe „uadødelighed og evigt liv for mennesket.“ Religion begynder med et budskab fra Gud, som får profeten til at drage omsorg for mennesket.

Efterhånden som religionen bliver gjort til en institution, bliver det oprindelige guddommelige budskab ofte forundklet af menneskelige interesser. Det, der oprindeligt drejede sig om Gud og mennesket, har tendens til at blive erstattet af større interesse for organisationsmæssige sager, ritualer, kirkeskikke, ydre præstationer og statussymboler. Dette belyses med stor kraft og på poetisk vis i Amos', Hoseas, Mikas, Esajas' og Jeremias' skrivelser. På deres tid praktiserede Jehovas udvalgte folk alle ydre former for religion til fastsatte tider og steder, og samtidig fortsatte de med godt humør deres forretninger med at sælge de fattige som slaver for samme pris som et par sko, forfalskede mål og vægt, blandede hveden med affald, undertrykte enkerne og de faderløse, bestak dommerne i retten, drak „vinen af kander og salver sig med ypperste olie,“ men „sørger ej over Josefs skade“ — deres israelitiske medmennesker. (Se Amos 6:6.)

Ingen har som Israels skrivende profeter så magtfuldt beskrevet hulheden, tomheden og hykleriet med at prise og ære Gud gennem en formel religion, medens de på samme tid ignorerede og overtrådte de moralske forpligtelser over for deres medmennesker. Amos erklærede for Jehova:

Jeg hader, forsmår eders fester, er led ved eders festlige samlinger, om også I bringer mig brændofre. Eders afgrødsfrø behager mig ej, eders fedekvægstakofre ser jeg ej til.

Spar mig dog for eders larmende sang, eders harpeklang hører jeg ikke.

Nej, ret skal vælde frem som vand og retfærd som svulmende bæk. (Amos 5:21-24.)

Dette er hjertet i det profetiske budskab, gentaget ligesom temaet i en symfoni. Gud er moralsk af natur, en Person med retskaffenhed og kærlighed. Intet menneske kan tjene sådant Væsen på acceptabel vis, med mindre han praktiserer retskaffenhed og barmhjertighed i sit forhold til sine medmennesker. 1

I Mikas belæringer, eller Jesu belæringer, er Gud lige så bekymret for andre mennesker som Han er for mig — ikke mere og ikke mindre. Der findes ingen måde at ære Gud på, samtidig med at vi vanærer „Hans hænder værk.“ Denne fundamentale belæring finder vi atter og atter i Den hellige Skrift. Lad os belyse det: Amulek opmuntrer sit folk til at bede for deres personlige fornødenheder og slutter så:

... Andag ikke, at det er alt; thi efter at I har gjort alle disse ting, og I bortviser den trængende og den nøgne og ikke besøger den syge og den bekymrede og ikke deler jeres midler — om I har nogen — med dem, som trænger dertil, siger jeg jer, at dersom I ikke gør nogen af disse ting, da er jeres bøn forgæves og gavner jer intet, og I er som hylkere, der fornægter troen. (Alma 34:28)

1. Læs for eksempel Esajas 1, Hosea 4, Milka 3 og Jeremias 7.

Johannes skrev på lignende måde:

Den, som siger, at han er i lyset, og dog hader sin broder, han er endnu i mørket. (1. Johs. 2:9)

ANVENDELSE I DAG

Det er let at tale om almindelige principper og belyse deres anvendelse i gamle dage. Ingen bliver særlig foruroliget eller bevæget ved nogen af delene. Men når disse forskrifter i skriften bliver oversat til nutidens sprog, vil man måske komme med forsvar og vanskeligheder. En eller anden har sagt: „Det er let nok at elske alle mennesker (abstrakt); vanskeligheden kommer, når vi skal virkeliggøre det.“

I det tyvende århundrede er samfundet blevet mere og mere kompliceret. Tingene er hverken enkle eller klare. Dette erkender vi. Man kan ikke rette sig efter regler fra en svunden tid og simpelthen give til tiggeren og klæde de trængende. Mange problemer må man nærme sig på en anden måde end blot personligt mand til mand. Men den grundlæggende filosofi, den fundamentale betydning, der er forkyndt gennem tiderne, er stadig gyldig. For at tjene Gud må man også tjene sine medmennesker. Vi kan diskutere måden, men ikke pålægget om at gøre det.

Uden på nogen måde at ville dømme de enkelte mennesker, slutter vi derfor denne artikel ved at tale om nogle af de sociale forpligtelser, som alle har, hvis de ønsker at „stige og til Herrens bjerg.“ Vi kan ikke — ikke mere end det gamle Israel kunne — leve religionen i enrum i vore hjem og kirkebygninger og ignorere virkningen af vor adfærd over for andres liv i forretningslivet, i skolerne, på gaderne og vejene.

Det moderne liv har tendens til at blive koldt og upersonligt. Menneskelige væsener, som er uden for den fortlørlige kreds, bliver midler til vore resultater, blot funktioner, som udfører arbejde for os eller som giver os fortjeneste. De bliver måske blot statistikker over arbejdsløse, personer, der er dræbt i år på landevejen, studenter, der frekventerer universitetet eller endog dem, der er døbt i Kirken. Lad os se på nogle af de sociale områder i denne af-personaliseringens tidsalder.

ÆRLIGHED OG FAIR BEHANDLING

I vore dage med deres upersonlige forretningsmetoder — karakteriseret ved de store sammenslutninger, supermarkeder, benzinstationer på motorvejene og store regerings-entrepriser — er fristelserne til at være uærlig og ikke bekymre sig om de enkelte mennesker blevet mangedoblet. Folk bedrager en fremmed eller skaffer sig uretmæssig fordel fra regeringen, men ville aldrig drømme om at stjæle fra sin nabo. Speedometeraflysningerne forandres, når vognen skal sælges igen; skateregnskaberne er ufuldstændige; varepriser bliver forhøjet eller forandret ved særlige udslag. Sommertider tager man penge for tjenesteydelser i forhold til, hvad forholdene kan bære. Lærere, sagførere og læger er fristet til mere at tjene deres egne interesser end deres klienters.

Mange af os trænger til at skærpe vore etiske og religiøse principper og så holde fast ved dem med kraft og styrke i forretningslivet og på arbejdsmarkedet. Det er let at leve et dobbeltliv — et i privatlivet og et andet i forretningslivet.

TILKNYTNING TIL DET STØRRE SAMFUND

Kirken har, med sit rige aktivitetsprogram og sine specielle ledere, tendens til at sluge sine aktive medlemmers fritid. Dette er i sig selv noget godt. Hvor ellers kan et menneske bedre tjene Gud og mennesket? Men vi er også medlemmer af det større samfund, borgere i kommunen, landet og verden. Det er nødvendigt at Sidste Dages Hellige er ansvarlige borgere i dette større samfund så vel som i deres kirkelige kredse.

Det er nødvendigt at studere og diskutere de sociale og politiske problemer i tiden på alle trin i samfundet, og også at blive aktiv i det borgerlige liv. I den moderne by er der snevejs af sociale virksomheder — f.eks. familietjeneste, mentalhygiejniske centre, sundhedsvæsen, børneinstitutioner, som trænger til aktiv støtte fra „rodæstede“ borgere. Enhver voksen Sidste Dages Hellig, med de undtagelser, der skyldes helbred og personlige forhold, burde arbejde på i hvert fald et område for sin kommune, ligesom han bør det for sin Kirke.

MENNESKELIGE RETTIGHEDER

Efter forfatterens mening er det største problem i verden i dag, endda større end kommunismen, det behov, som mennesker af alle racer, kulturer og samfund har for at føle deres eget værd og værdighed som menneskelige væsener. Mennesket har en lang og skamfuld historie bag sig om undertvungelse og ydmygelse af sine medmennesker af økonomiske, politiske, religiøse, race-mæssige eller andre grunde.

I religionens og menneskehedens navn må denne praksis høre op. Mennesker kan have større talenter, flere ejendele og andre fordele frem for andre, men de er ikke større mennesker. Vi er alle børn af den samme jord og af samme Skaber. Gud elsker den ene som Han elsker den anden. Kan vi gøre mindre? Ethvert menneskeligt væsen har samme behov for føde, klæder, husly og for kærlighed, selvrespekt og skabende udfoldelse. Med Mormons Bogs ord:

Tænk på jeres brødre som på jer selv... den ene skabning er lige så dyrebar i Hans øjne som den anden... (Jakob 2:17, 21.)

... Thi Han (Herren) gør det, som er godt blandt menneskene... og Han indbyrder alle til at komme til sig og få del i Hans gothed, og Han nægter ikke nogen at komme til sig, sort eller hvid, træll eller fri, mand eller kvinde, og Han ihukommer folkene, thi alle er lige for Gud, både jøde og ikke-jøde. (2 Nephi 26:33)

Menneskene er selskabelige væsener. Broderlig kærlighed er Evangeliets og livets mest grundlæggende lov. Lige meget, hvad vi ellers har, lige meget, hvilken stilling vi har i Kristi Evangelium og Kirke, hvis vi ikke har kærlighed, „gavner det os intet.“ „Derpå skal alle kende, at I er mine disciple, om I har indbyrdes kærlighed.“ At lære og at udøve kærlighed og retfærdighed blandt menneskene burde være det, vi mest bekymrede os om, når vi overgiver os til og gengælder Gud kærlighed gennem Jesus Kristus. ○

Biskoppen

VICTOR L. BROWN af Det Præsiderende Biskopråd

I den midterste del af dette historiske Tabernakel sidder en gruppe mænd fra mange dele af verden. Enhver af dem har opgaver, der adskiller ham fra andre, der ikke tilhører denne gruppe. Næsten hver eneste weekend har vi anledning til at træffe Kirkens biskopper i deres hjemlige stave. I dag er vi begustigede ved at have dem her til en generalkonference. Vi nærer den største kærlighed til og respekt for dem, og vi er taknemmelige for det store arbejde, de udfører.

Før jeg blev biskop, vidste jeg ikke ret meget om embedets opgaver. Jeg har tænkt på, at andre af Kirkens medlemmer måske er lige så uoplyst, som jeg var. Biskoppen er — eller bør være — en af de vigtigste personer for hver eneste medlem af Kirken. Hvis han betyder noget for os, så skal vi også betyde noget for ham. Jeg beder, at jeg må være i stand til at sige noget, der kan drage biskopperne nærmere til deres medlemmer, ja, endnu mere, drage medlemmerne nærmere til deres biskop.

For at kunne forstå biskoppen, må vi kende nogle af de opgaver, han har — og der er mange. Tiden er begrænset, så vi vil kun beskæftige os med nogle få stykker. Vi vil først gennemgå to af hans timelige opgaver: af sørge for de nødlidende og tage sig af økonomien.

I forbindelse med Velfærdsprogrammet hører man ofte den udtalelse, at Kirken selv sørger for sine medlemmer. Biskoppen spiller hovedrollen i administrationen af Velfærdsprogrammet. Han — og han alene — bestemmer, hvem der skal have hjælp, under hvilken form hjælpen skal gives, og hvor meget der skal gives. Dette sidste i samråd med Hjælpeforeningens præsidentinde. Biskoppen påtager sig denne opgave med kærlighedens, godhedens og forståelsens ånd. Et af hans vigtigste mål er at hjælpe medlemmerne til at bevare deres selvrespekt og værdighed. Han har visse principper efter hvilke han administrerer dette program.

Det første princip er, at vi som medlemmer af Kirken forventes at være uafhængige og have selv-tillid. Det er sagt til os, at vi skal have et års forbrug

på lager som reserve i tilfælde af, at vi kommer ud for alvorlige vanskeligheder. Dersom forholdene, som f. eks. en alvorlig ulykke eller sygdom, bevirker, at vi kommer til at trænge til hjælp, skal vi først og fremmest henvende os til vor familie. Hvis den ikke kan hjælpe — og kun da — henvender vi os til biskoppen om hjælp.

Efter en meget grundig, personlig undersøgelse bestemmer biskoppen, om Kirken skal hjælpe. Hvis han bestemmer, at den skal, vil hjælpen blive begrænset til livets nødvendigheder og kun så længe, som det tager at få familien på ret køl igen. Det er ikke meningen, at biskoppen skal fri os ud af økonomiske vanskeligheder, fordi vi har røgtet vore sager dårligt.

Hvis han yder hjælp, regner han med, at vi vil arbejde for den hjælp, hvis vi er i stand til det rent legemligt. Hans motiv hertil er at hjælpe os at bevare vor selvrespekt ved ikke at tage imod almisse. Ærligt talt, det ville ofte være meget nemmere for ham at give den almisse. Men han betragter almisse som et onde, og det er hans ønske at velsigne os gennem dette program — ikke at svække os.

Der er mange andre punkter på det program, som f. eks. fasteofferet, velfærdsprojektet, budgetfond og „biskoppens forrådshus“. Som medlemmer af Kirken forventes det af os, at vi reagerer positivt over for biskoppens kald og hans velfærdskomité på hvert eneste punkt på programmet. Nogle steder i verden er Velfærdsprogrammet begrænset. I sådanne tilfælde forventes det alligevel af os, at vi støtter biskoppen inden for de afstakne linjer.

Op så med hensyn til økonomien: Biskoppen skal regne med sit wards medlemmers økonomiske støtte i den udstrækning, det er nødvendigt, for at han kan klare wardets sager.

Et af de besværlige problemer, nogle biskopper har, er at få penge ind på ward-budgettet. Det er de penge, der er nødvendige, for at wardets organisationer kan virke, og for at vi kan være med til at betale kirkebygningens vedligeholdelse. Vi kan som medlemmer af wardet yde biskoppen stor hjælp, hvis

vi vil være vort ansvar bevidst over for hans anmodning om økonomisk assistance. Herren sagde, at Han ville åbne himmelens sluser og udøse velsignelser over os, så mange, at der ikke ville være plads til at rumme dem, hvis vi blot ville betale vor tiende og vore offergaver.

Biskopper erkender, at alle penge, der indsamles af ham, er hellige, og at de kommer ind som frivillige ofre. Gennem vor villighed til at støtte ham rent økonomisk letter vi byrden for ham.

Indtil nu har vi kun talt om timelige ting. Lad os nu betragte nogle af hans åndelige opgaver.

Gennem åbenbaring fra Herren ved vi, at biskoppen er præsidet for præsterens kvorum. Han og hans rådgivere danner præsidentskabet for Det aronske Præstedømme i hans ward. Han er hjørnestenen i alt, hvad der angår de unge, både drenge og piger. Han hjælpes af sine rådgivere, hjemmelærere, sekretærer, tilsynsførende, funktionærer og lærere i hjælpeorganisationerne, men han er stadig den bærende kraft i alt, hvad der foretages.

Til de unge vil jeg gerne sige: Biskoppen er blevet kaldet gennem inspiration fra vor himmelske Fader til at være jeres åndelige rådgiver. Han er udset af Herren til at være dommer inden for fællesskabet. Han har en særlig velsignelse, der giver ham evne til at skelne og forstå. Han er den, til hvem vi bør gå og bekende vore synder. Det skal vi gøre, hvis vi vil omvende os fuldstændigt. Biskoppen erkender, at det er gennem Herrens velsignelser, han er dommer, og med mindre han stræber efter at være en retfærdig dommer, vil han være tilbøjelig til at fordømme, for vi læser i Skriften: „At Præstedømmets rettigheder er uadskilleligt forbundet med himlens kræfter, og at himlens kræfter ikke kan kontrolleres eller bruges uden ved retfærdighedens grundstævninger.

At de kan overdrages os er sandt; men om vi forsøger at skjule vore synder eller tilfredsstille vort hovmod og vor forgængelige ærgerrighed eller øve kontrol, herredømme eller tvang over menneskenes sjæle i nogen som helst grad af uretfærdighed, se, da undrager himlene sig os, Herrens Ånd bedrøves, og når den er vejet bort, da er den mands Præstedømme og myndighed borte.“ (L&P 121:36-37.)

Biskoppen er uforsværgelig i opposition til synd i en hvilken som helst skikkelse, men samtidig viser han stor forståelse og tilgivelse over for synderen. Han erkender de mange problemer, der er i livet, og han er ivrig efter at række en hjælpende hånd, især når vejen er vanskelig. Han kan hjælpe jer på mange måder, hvis I blot vil lade ham gøre det. Alt, hvad I betror jeres biskop, kan I regne med bliver bevaret som noget helligt. Lad mig derfor opmuntre jer til at lade jeres biskop velsigne jer med sin visdom. Hold

jer til ham, han vil aldrig have for travlt til at hjælpe jer.

Der er en anden åndelig hovedopgave, der kan tolkes som omfattende alle andre. Biskoppen er wardets åndelige fader, den præsiderende højpræst. Dette ansvar breder sig så vidt, så det dækker os alle.

Han har en hær af hjælpere til dette. Denne hær er hjemmelærerne. At være hjemmelærer er en opgave for en bærer af Præstedømmet, som, hvis den udføres med hengivenhed, vil løfte en stor byrde fra biskoppens skuldre. Hjemmelæreren er i virkeligheden assistent til biskoppen. Han har den største kontakt med familien. En biskop sagde engang, at en af de største komplimenter, han nogen sinde havde modtaget, var, da en familie henvendte sig først til deres hjemmelærer ved et sygdomstilfælde. Præsident McKay har sagt, at hvis hjemmelærerne gør deres pligt, vil en familie, i et hjem hvor der sker et dødsfald, henvende sig til hjemmelæreren, før de henvender sig til biskoppen. Jeg vil gerne opmuntre alle hjemmelærere til at føle deres ansvar og udføre deres pligter som assistenter til biskoppen.

Som wardets fader har biskoppen mange andre hjælpere. Enhver funktionær og lærer hjælper ham. Vi, som er ward-medlemmer, har pligt til at modtage kaldene fra biskoppen. Han skal kunne stole på, at vi udfører de opgaver, der gives os. Han har brug for den hjælp, vi allesammen kan give ham. Med den hjælp vil ikke blot Herrens værk gå frem, men vi vil hver især blive velsignet med en form for lykke, vi ikke kan hente fra nogen anden kilde, fordi vi derved viser, at vi elsker vor himmelske Fader; thi Skriften siger: „ . . . når I er i jeres medmenneskers tjeneste, tjener I blot Gud.“ (Mosiah 2:17)

Hvem er denne biskop, vi her har talt om? Han kan være vor nærmeste nabo; han kan være en søn af vore bedste venner; han kan være den larmende knægt, I havde i jeres søndagsskoleklasse for blot nogle få år siden, ham, I var parat til at sende uden for og helst ikke så komme tilbage.

Han er næsten altid ægtemand, sædvanligvis er han fader, men han er i hvert fald altid familieforsørger. Han har selv alle de problemer, som I og jeg har. Han har sine menneskelige svagheder og skrøbeligheder, sine sympatier og antipatier, måske også nogen idiosynkrasi. Ja, han er et menneskeligt væsen — et specielt menneske på grund af et specielt kald med en speciel velsignelse. Hør her, hvad Herren siger, han skal være: „En tilsynsmand bør derfor være uangribelig, én kvindes mand, ædruelig, sindig, værdig, gæstfri, dygtig til at lære fra sig;

ikke drikfældig eller voldsom, men mild; ikke

Forts. på side 342

Bibelens kulturelle og åndelige indflydelse

AF ROBERT J. MATTHEWS

I sin bog „Familiekredsen“ skrev Steward Robertson om Bibelen: „Bibelen er alle tiders best-seller. Den er en bog, som de fleste af os foregiver at være godt kendt med og dog ydmyges vi i vor uvidenhed, når vi engang imellem dukker frem fra vor stoltheds skjul. Det er verdens dyreste bog — det er også den billigste. Den vogtes som en skat i de store biblioteker og museer, og dog kan vi bevare den sikkert i vore hjem. Den er let anskuelig samtidig med, at den er en af de mest hemmelighedsfulde værker.“

Bibelen er blevet kaldt Bogen, Den gode Bog og Bøgernes Bog.

Det er umuligt at måle den indflydelse, Bibelen har haft på den menneskelige familie, og dog kan man godt fatte noget af dens storheds virkning i en stor del af verden, især i den vestlige civilisation. Åndelighed og kultur kan ikke nøjagtigt måles, fordi det er noget uhåndgribeligt. Man kan kun drage den slutning, at Bibelen har påvirket mænds og kvinders tankegang og handlinger i flere verdensdele i tusinder af år. Denne indflydelse viser sig i vort sprog, vor litteratur, kunst og musik, vor retspleje, vore organisationer, skikke og manerer, ja, endog i nogle af vore former for underholdning. Den gennemsyrrer hele vort samfund.

I „Kredslærer-budskabet“ for marts 1931 — udgivet af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige — fandtes følgende udtalelser:

„Bibelen har haft en dybere indflydelse på menneskeheden end nogen anden bog, der nogen sinde er udgivet. Den er blevet oversat til (hundreder af) sprog og er udgivet i alle lande. Bibelen tilfredsstiller menneskehjertets dybeste længsler. Den bekræfter Guds eksistens...“

Den kristne religion, det nuværende samfunds og Vestens civilisations struktur er grundlagt på Den hellige Bibel...“

Den mest vidtrækkende indflydelse har den imidlertid haft på mennesket selv. Kulturens og dannelsens højeste idealer havde deres oprindelse i denne bog. De største

malere og komponister nåede højdepunktet af deres skabende magt, når de gengav bibelske skikkelser og emner... Bibelen har inspireret til mere godt end nogen anden bog, der nogen sinde er blevet skrevet. De ædleste sjæle måler udstrækningen af deres moralske ansvar og former deres livsførelse efter de lærdomme, den forsværer med så stor veltalenhed.

Bibelens budskab er håbets kerne. Den styrker troen i deres hjertes, som læser den. Enten man befinder sig i en tilstand af fortvivlelse eller af glade følelser, findes der et budskab i Bibelen, som kan stabilisere os.“

Tre store religioner har deres rod i Bibelen: Jødedommen, Kristendommen og Islam. Selv om disse religioner måske ikke har begrænset sig til Bibelen — og måske endda er gået helt bort fra den — så har Bibelen haft grundig indflydelse på deres religionssystemer og praksis.

Det er vigtigt at lægge mærke til, at Bibelen kommer fra et folk, som på det tidspunkt ikke på nogen anden måde havde ydet større bidrag til verdenskulturen. Grækerne gav os filosofi, kunst, billedhuggerkunst og meget af vort ordforråd. Romerne gav os retspleje, regeringsform, administration, malerkunst, billedhuggerkunst, musik og mange af vore ord. Men Israel, som gav os Bibelen, og som i den nyere tid har påvirket den øvrige verden i alle de nævnte henseender, gjorde sig ikke særlig bemærket på malerkunsten, skulpturen, musikken, sproget eller litteraturens område inden for Bibelens tidsperiode. Dette siges ikke for at tale nedsættende om eller undervurdere Israels hus som et folk, men for at forklare Israels mission tydeligere og for at afsløre kilden til dets genialitet.

Selv om andre nationer har forstået at udvikle synlige tilkædegelser af guddommelig sandhed ved at udtrykke dem i musik, maleri, billedhuggerkunst, litteratur og andre kunstarter, har den guddommelige gnist, der tændte flammen, sin oprindelse i den inspiration og det geni, som Gud gav sine udvalgte tjenerne, som nedskrev den hellige Skrift. Kilden var åbenbaring fra Gud, hvorved Israels mission kom menneskene tilgode (se 2 Nephi

29-4). Israels mission i verden er en åndelig mission, og de israelitiske profeter og apostle var åndelige modtagere. Hedenske nationer har tilkendegivet dette åndelige budskab i så materielle former som maleri og skulptur. Måske var det befalingen om hverken at tilbede eller gøre sig noget udkåret billede, der holdt Israel tilbage fra de mere omfattende kunstformer, således at deres indsats mere gik i retning af de populære videnskaber, musik og litteratur.

Bibelen har udøvet sin største indflydelse på mennesket selv. Den indeholder de ord, som Guds Ånd taler til menneskets ånd, og deraf har de kulturelle aspekter udviklet sig. Alligevel er det helt umuligt at måle et menneskes åndelighed. Den er kun synlig, når den giver sig udslag i ydre handling og adfærd, og derfor kan man simpelthen ikke måle, i hvor vid udstrækning Bibelen har forandret de enkeltes indstilling og livsførelse. Det antal hjerter, der er sket forandring med, som er blevet trøstet og gjort lykkelige i lønkammerets meditation over Bibelens indhold, vil aldrig blive optegnet i nogen bog på jorden.

Henry van Dyke omtalte Bibelens indflydelse på kunstværker således:

„Forestil Dem, at det f.eks. var muligt at trylle bort alle de kunstværker, der tydeligt skylder deres tilstedeværelse tanker, følelser eller syn, der har deres oprindelse i Bibelen — alle skulpturer, som f.eks. Donatello's „David“ og Michelangelo's „Moses“; alle malerier, som Raphael's „Den sixtinske Madonna“ og Murillo's „Den hellige Familie“; al musik, som Bach's „Mattæuspassion“ og Händel's „Messias“; alle digterværker, som Dante's „Guddommeligt Komædi“, Milton's „Det tabte Paradis“ — hvor ville det gøre verden fattig.“

Listen kunne omfatte en næsten endeløs række oratorier, kantater, malerier, skulpturer, religiøse salmer og sange, bøger samt andre kunstværker af varig betydning.

Hentydninger og direkte henvisninger til bibelske skikkelser og begivenheder findes i alle slags bøger. Studier har vist, at de findes i værker med geografiske, historiske, politiske, naturvidenskabelige, geologiske og andre lignende emner.

Aviser og ikke-religiøse tidsskrifter anvender ofte bibelske talemåder og hentydninger for at skabe dramatisk effekt.

Som tilfældet er med litteraturen, således også filmindustrien, også der møder man Bibelens indflydelse. Mange film og billeder er blevet fremstillet af private selskaber til skoler og seminarer til undervisningsbrug. En del helafstensfilm til offentlig forevisning er blevet inspireret af Bibelen, hvad der fremgår af emnet eller titlen eller begge dele.

Tænk f.eks. på sådanne film som: The Greatest Story Ever Told, De ti Bud, Bibelen, Korsets Tegn, Kongernes Konge, Quo Vadis, David og Batebeba, The Story of Ruth, Samson og Dalila, The Robe, Salome, Barabbas og mange andre, hvis formål ikke var at skulle illustrere bibelske emner.

Bibelen har haft så stor indflydelse på vort hver-

dagssprog, så man næsten alle steder hører et eller andet udtryk, der har sin oprindelse i Bibelen. Mange af dem sneget sig ind i vort sprog på et tidspunkt, da Bibelen måske blev læst flittigere, end den bliver i dag, og disse udtryk er så blevet almindelig tale iblandt os. Og dog er det således, at de taber en hel del af deres betydning, hvis man ikke er klar over, hvor de stammer fra. Det er højst sandsynligt, at mange udtryk i vort daglige sprog anvendes af mennesker, der ikke er særlig interesserede i deres dybere betydning og oprindelse.

Der findes desuden udtryk i vort hverdagssprog, som viser sig at stamme fra Bibelen, men som ikke citeres direkte. Man siger f.eks.: „En lille fugl har fortalt mig...“, og det kan godt stamme fra Prædikeren 10:20 „himmels fugle kan... røbe, hvad du siger“.

Der er en næsten uendelig liste af person- og familienavne af bibelsk oprindelse. Det er så almindeligt, at det er unødvendigt at komme med eksempler. Så stærkt har ønsket om bibelske navne været hos visse grupper, så man fortæller, at Calvin engang lod en mand sætte i fængsel, fordi han gav sin søn navnet Claude, der var hedensk, i stedet for at kalde ham Abraham.

Vort nuværende retsplejesystem er sikkert hebraisk i ånden, selv om der er noget romersk i strukturen, og mange af Englands og Amerikas love er udformet på grundlag af den mosaiske lov. Et vidne for en officiel domstol anmodes om at lægge sin hånd på Bibelen og sværge, at han vil sige sandheden. Personer, der aflægger ed, når de modtager et offentligt embede, gør det ofte med hånden på Bibelen. I populære jargon hører man udtrykket „Jeg sværger ved Bibelen“ eller endnu stærkere „ved en hel stak bibles“.

Der siges, at Kolombus havde samlet en „Bog med profetier“, som indeholdt ethvert skriftsted fra Bibelen, som — efter hans skøn — havde noget at sige om Den nye Verden. Han afsluttede den den 13. september 1501 som forberedelse til en fjerde rejse til Amerika.

Ved talrige lejligheder, når Kolombus søgte at sikre sig hjælp fra kong Ferdinand og dronning Isabella, citerede han fra Bibelen de skriftsteder, som han troede henviste til hans mission som opdagelsesrejsende. Han fandt især Esajas' Bog værdifuld i denne sag. Kolombus' hyppige optegnelser og udtalelser beviser, at han virkelig troede, at han var oprigtig i sin anvendelse af bibelske profetier.

Puritanerne og andre med dem kom hovedsagelig til Amerika, fordi de ønskede at dyrke Gud „i overensstemmelse med deres samvittighed“ og i lydhed mod deres forståelse af Bibelen.

Vi ser således, at Bibelen har haft stor kulturel indvirkning på Folks liv, både religiøst og på anden måde, i vid udstrækning og i mange århundreder. Den er en kostelig skat, en arv til vor race, den udøver en større indflydelse, end vi almindeligvis er opmærksom på. Dens levedygtighed og vidt udbredte nytte ved i tusinder af år at have hjulpet millioner af mennesker i deres åndelige behov, beviser dens guddommelighed og den altafgørende faktor, at Bibelens centrale skikkelse, Jesus Kristus, er hele jordens Gud. ○

Mormon

kompilator og forfatter, soldat og en hellig Guds mand.

Mormon, som samlede og forkortede Mormons Bog, var en profet og en hellig mand, der også tjente som anfører for nephithernes væbnede styrker. I hans karakter forenedes stor styrke med dyb åndelighed, og han var derfor lærer og vejleder for sit folk, og vidnede om Jesus og råbte omvendelse til dem, samtidig med at han førte deres hære frem til strålende, militære sejre.

En tid nægtede Mormon at føre dem ud til kamp, fordi han følte sig syg over deres uretfærdige hovmod, når de glemte Gud og fejrede deres militære triumfer med at prale af deres egen styrke. Han fordømte dem, når de svor hævn og død over deres fjender, men blev formildet da deres frygtelige nederlag og tilintetgørelse blev uundgåelig; han marcherede med dem i de frygtelige kampe, som resulterede i det nephitiske folks virkelige udseelse.

Han blev opkaldt efter landet Mormon, hvor Alma, som var blevet omvendt gennem Abinadis forkyndelse, fandt tilflugt fra Kong Noas hof og oprettede Kristi Kirke. Mormon virkede, foruden alle sine andre pligter, som historieskriver og vogter af folkets optegnelser, og fik til opgave at udføre det kæmpe-mæssige arbejde af forkorte disse optegnelser til en kortfattet beretning. Da han var den vigtigste litterære skikkelse og arbejder, blev hans navn brugt til den færdige optegnelse, skønt den i virkeligheden var skrevet af mange forfattere.

Mennesket Mormon

Hvad var med til at skabe denne profet-general-historiker? Hvad betød mest for ham? Hvad forkyndte han? Hvor godt genspejlede hans liv hans overbevisning?

Mormon var en „ren efterkommer“ af Lehi og af Nephi. Det er bemærkelsesværdigt, hvor tidligt i livet hans anlæg og opgave tydeligt viste sig:

Som ti-årig var han af ansvarlige mænd kendt som „et forstandigt barn med skarp opfattelses-evne“, og fik en betydningsfuld opgave for fremtiden.

Som 11-årig rejste han med sin fader til Zarahemlas Land.

Som 15-årig „besøgte Herren mig... og jeg smagte og erfarede Jesu godhed.“

I sit 16. år kommanderede han nephithernes hære.

I sin ungdom søgte han frygtløst at forkynde omvendelse til folket på et tidspunkt, da der „fandtes ingen af Herrens gaver, og den Helligånd kom ikke over nogen.“

Som med andre store mænd, og ligesom med Herren selv, da Han var her på jorden, tog Mormons bemærkelsesværdige mission og gerning form, medens han var meget ung; han besluttede sig og forpligtede sig i sine unge år. Den store forjættelse gik i opfyldelse med et liv i uegennyttig tjenestegerning.

Han elskede Herren

Beviset på hans tjenestegerning findes i Mormons enkle udtalelse:

„Se, jeg er discipel af Jesus Kristus, Guds Søn. Jeg er blevet kaldet af Ham for at forkynde ordet blandt Hans folk, så de kunne have det evige liv.“

Han troede og forkyndte med magt, at „ved Kristus skulle alt godt komme.“

Han opfordrede dem indtrængende til, „at I flittigt ransager i Kristi lys, så I kan skelne godt fra ondt;

AF PRÆSIDENT MARION D. HANKS,
Assistent til De Tolvs Råd.

og dersom I vil antage alt, hvad der er godt . . . skal I visselig blive Kristi Børn, . . ." for, sagde han, Kristus "taler menneskenes børns sag."

Han elskede sit folk

Mormon elskede sit folk til trods for dets ondskab:

„Jeg havde ført dem mange gange i kamp, og havde elsket dem, i overensstemmelse med den Guds kærlighed, som var i mig, af hele mit hjerte; og min sjæl havde udøst sig hele dagen lang i bøn til Gud for dem . . ."

„Og min bøn til Gud for mine brødre er, at de endnu engang må komme til kundskab om Gud, ja, Kristi forsoning . . ."

„Jeg elsker små børn med en fuldkommen kærlighed; og de er alle lige og får del i frelse."

Mormon bad for sit folk, da han lagde mærke til, at deres omvendelse ikke var oprigtig, men var „de fordømtes sorg", og at „nådens dag var forbi for dem, både timeligt og åndeligt."

Hans hjertes oprigtige ærgerrighed var „at jeg kunne overtale alle jordens ender til at omvende sig og berede sig til at stå foran Kristi dommersæde."

En klog og trofast lærer

Mormon levede efter sin overbevisning. Den store åndelige dybde i hans lærdomme var kombineret med kloge råd om livets daglige problemer og personlig adfærd i overensstemmelse med hans trosbekendelser. Ydmygt bønfuldt han sit folk om at leve med ære, at beskytte „det som er det dyrebareste af alt, nemlig kyskhed og dyd."

Han opfordrede dem indtrængende til:

at „bede til Faderen med hjertets hele energi."
at „vide, at Gud ikke er en partisk Gud."
at have barmhjertighed, for „barmhjertighed er Kristi rene kærlighed, og den varer evigt."
at bede og handle og give „med hjertets virkelige hensigt."

at være agtpågivende over for Kristi Ånd, som „gives til ethvert menneske, så han kan kende godt fra ondt."

at tro på profeter og engle og mirakler, for Gud virker på „forskellige måder" for at „tilkendegive ting for menneskenes børn."

at tro på jødernes og lamaniternes genoprettelse, på indsamlingen af Jakobs hus og Josefs hus.

Formaning og forjættelse

Meget af sit liv levede Mormon midt under blodbad og ødelæggelse og tragisk uretfærdighed, og dog bekæmpede han både det onde og fjenden lige til sin død. Stærk og trofast som han var, søgte han lige til det sidste at bringe sit folk til omvendelse. Hans afskedstale kan udmærket have været hans bøn om, at „de, som har tro på Ham, vil holde fast ved alt, hvad der er godt", og i den formaning, som blev udsendt gennem hans søn Moroni:

„Derfor, mine elskede brødre, bed til Faderen af jeres ganske hjerte, at I må være fyldt med denne kærlighed, som Han har skænket alle dem, som er Hans Søns, Jesu Kristi sande efterfølgere, så I kan blive Guds sønner."

Henvisninger: Mormon 1:2, 1:6, 1:14, 1:15, 2:1, 2:2, 2:13-15.
Mormons Ord 8, 3 Nephi 5:13, 5:20-26. Moroni 7:9, 7:16, 7:19,
7:22, 7:24, 7:28, 7:47-48, 8:17-18, 9:9.

Den præsiderende

Der var engang en, der fandt ud af, at rugen har et rodsystem, rødder og smårødder, der ialt måler ca. 620 km. Det er forbløffende, at en forholdsvis simpel rugplante har så udstrakt et fundament.

Samtidig med, at man tænker sig den simple rugplante så fast ankreth til sin styrkes kilde, kan man ikke lade være at spørge: „Hvor fast er vore børn rodfæstet i livets åndelige værdier? Har vi forsynet dem med et åndeligt „rodnet“, der vil sætte dem i stand til at modstå vor tids verdslige storme?“ Hvis forældre ikke hjælper deres børn til at opnå dette åndelige grundlag, så vil de efter al sandsynlighed aldrig nå det.

Der er ingen påvirkning i en ungs liv, der er så livsvigtig og så bestemmende, som den påvirkning, der øves af forældre, enten den så er konstruktiv eller på anden måde. I bogstaveligste forstand er et barn en afspejling af sit hjem og sine forældre. Mahatma Gandhi sagde engang: „Mit liv er mit budskab.“ Dette gælder også for forældre. Deres lykke, problemer, mål, tro og filosofi påvirker altsammen deres børn. D. L. Law har udtrykt denne tanke således:

Hvis et barn lever under kritik, lærer det at fordømme.

Hvis et barn lever i fjendskab,

lærer det at slå.

Hvis et barn lever i frygt, lærer det at være bange.

Hvis et barn lever under medlidenhed, lærer det at bekymre sig for sig selv.

Hvis et barn lever under latterliggørelse, lærer det at være sky.

Hvis et barn lever under jalousi, lærer det at føle sig skyldig.

Hvis et barn lever under tolerance, lærer det at være tålmodigt.

Hvis et barn lever under opmuntning, lærer det at være tillidsfuldt.

Hvis et barn lever under ros, lærer det at være taknemmeligt.

Hvis et barn lever under godkendelse, lærer det at kunne lide sig selv.

Hvis et barn lever under erkendelse, lærer det, at det er godt at have et mål.

Hvis et barn lever under ærlighed, lærer det, hvad sandhed er.

Hvis et barn lever i tryghed, lærer det at stole både på sig selv og på andre.

Hvis et barn lever i venlige omgivelser, lærer det, at verden er et dejligt sted at leve.

Hvis et barn accepteres, lærer det at elske.

Til en vis grad former forældre

altså deres børn. De vil opdage, at når deres børn nærmer sig den delvise uafhængighed, der følger med opvæksten, vil de mere og mere afspejle hjemmets undervisning, enten så denne undervisning er givet med rene ord eller uforvarende af forældrene. Det er om disse unge, vore unge mænd i Det aronske Præstedømme og de unge piger i GUF-alderen, jeg gerne vil samle vor opmærksomhed. Denne alder er livsvigtig, det er år, hvor de unge er under skæbnesvangre pres, hvor de træffer beslutninger for hele livet, og hvor de er udsat for talrige fristelser.

Det er i disse år, det er nødvendigt, at forældrene passer særlig godt på deres sønner og døtre. Og selv om ungdommen på dette alderstrin begynder at kræve uafhængighed, har de stadig et særligt behov for konstruktiv disciplin, faste regler og belæringer. Disse regler skal nødvendigvis give plads for den enkeltes initiativ og vækst, men de skal også håndhæves bestemt. Dette blev påvist i et brev, der var trykt i en rubrik i et af landets blade: „Jeg er en pige på 17 år, der lige så godt kunne være forældreløs. Mine forældre interesserer sig ikke for, hvad jeg foretager mig. Jeg kan gå, hvorhen jeg lyster, med hvem som helst, når som helst.

Biskop taler til forældrene

Der er ingen der stiller spørgsmål . . . Alle teenagere trænger til at have regler, de skal følge. Det giver dem en følelse af, at der er nogen, der virkelig interesserer sig for dem."

Unge mennesker har behov for — og forventer — at forældrene opstiller en rettesnor for dem. Herren forventer det samme af forældrene. Hans tankegang om dette illustreres af den måde, Han handlede med Eli på. Eli var præst i det gamle Israel. Eli forsømte at rette på sine vildfarne sønner, og derfor lød denne bestemte irettesættelse fra Herren: „Så sagde Herren til Samuel: Se, jeg vil lade noget ske i Israel, som skal få det til at ringe for begge øren på enhver, som hører derom.

På den dag vil jeg lade alt, hvad jeg har talt om Eli's slægt, opfyldes på ham, alt fra første til sidste.

Du skal kundgøre ham, at jeg har dømt hans slægt for evigt, fordi han vidste, at hans sønner ringeagtede Gud, og dog ikke talte dem alvorligt til.

Derfor har jeg svoret over Eli's hus: Visselig, Eli's hus' brødre skal aldrig i evighed sones ved slagtofre eller afgrøedeofre." (1 Sam. 3:11-14.)

De Forenede Stater såvel som andre lande lider bogstavelig talt, fordi der mangler lederskab og disciplin i hjemmet. The National Crime Commission i U.S.A., som fornyligt

aflagde rapport for Præsidenten, lægger meget af skylden for problemet med forbrydelser (hvoraf „ungdommen er åbenbart ansvarlig for en væsentlig og uforholdsmæssig del") på forældrene. I kommissionens rapport findes denne udtalelse:

„De programmer og aktiviteter, der findes i næsten enhver social institution, som børn kommer i berøring med: skoler, kirken, samfundstjenlige virksomheder, ungdomsorganisationer, forudsætter, at børnene har fået lagt en grundvold for livet, for deres moralske standarder, i hjemmet. . .

Det, som åbenbart sker i alle lande, alle byer, store som små, blandt fattige og blandt velhavende, er, at forældrene — og især faderens — myndighed over de unge svækkes."

Vejen til nedsættelse af antallet af forbrydelser blandt vore unge, vejen til opbyggelse af en generation af unge med moralsk styrke og høje idealer, er ikke statsunderstøttede programmer, men snarere at hvert enkelt forældrepar forstår, at deres rolle som forældre er den allervigtigste rolle, de kan spille. Der er nogle forældre, der trænger til at vende tilbage til hjemmet, til den vigtige rolle, som Herren erklærer, den skal være i vort liv. Profetens udtalelse, at „Ingen anden succes i livet kan

erstatte, hvad der er blevet forsømt i hjemmet", har behov for mere end blot at blive citeret — den skal tros og omsættes i praksis. I familie-hjemmeaftener har forældrene et af de gode redskaber, de skal bruge til at opfostre en udvalgt familie. Forsømmelse af dette inspirerede program kan resultere i, at familien ikke når det, den ellers kunne have nået.

Forældrenes ansvar for at under-vise deres børn har eksisteret lige siden Adam's dage. Profeterne gav følgende råd til det gamle Israel: „ . . . og I skal lære eders børn dem, idet I taler om dem, både når du sidder i dit hus, og når du vandrer på vejen, både når du lægger dig, og når du står op." (5 Mos. 11:19)

Selv om dette råd ikke er nyt, har dets anvendelse aldrig været mere påkrævet.

○

En Opvågner

AF LINDA LADD

Da jeg for ikke engang et år siden begyndte at komme til Hjælpeforeningens møder, var det efter tilskyndelse fra en veninde og naboerske, som er aktiv medlem af Kirken. Jeg mente ikke selv, at jeg hørte til den type, der „passer ind i en damegruppe“ i en kirke, og jeg forstillede mig Hjælpeforeningen som en gruppe ældre kvinder, der sidder i en rundkreds og lægger frugt i kurve til syge og trængende. De fleste af jer vil ud fra denne bemærkning være klar over, at jeg ikke var medlem af Kirken. Jeg er stadig ikke døbt medlem, men jeg håber, at også det snart vil blive ændret.

Min første oplevelse med Hjælpeforeningen var „en opvågner“. Jeg blev gode venner med søstrene, og, hvad der er vigtigere, jeg fandt ud af, at min himmelske Fader virkelig havde givet søsterskabet i denne Kirke noget vidunderligt.

Som tiden gik blev jeg en hyppig, faktisk en regelmæssig gæst ved møderne. Der begyndte at ske mærkelige ting med mit liv; jeg begyndte at tænke over ting, som jeg aldrig før havde skænket ret megen opmærksomhed. F. eks. hørte jeg ikke til dem, der Interesserede sig ret meget for at være huslig. Jeg hadede at lave mad, jeg hadede at sy og mest af alt hadede jeg at gøre rent. Det generede mig ikke, at min mand ville have foretrukket en god kokkepige og et rent hus, jeg var nu éngang ikke dannet af det ler, og det blev han simpelt hen nødt til at finde sig i.

Takket være Hjælpeforeningen, lektierne og disse eksempler med at omsætte dem i handling, som jeg var vidne til der, kan jeg sige, at der har fundet en drastisk forandring sted.

En dag viste en søster os en frakke, hun havde syet af en gammel frakke, som hun havde købt for 10 kroner. Jeg blev fuldstændig forbløffet ved at se, at man gjorde sådan noget i vore dage. Den dag gik jeg hjem og tænkte over, hvad jeg havde hørt og set ved det møde,

og jeg besluttede, at jeg ville prøve, om jeg kunne sy. Jeg købte stof og syede en kjole, en frakke og en hat til min mindste til påske. Det var en betagende oplevelse at vide, at jeg med mine egne hænder kunne skabe noget af værdi! Jeg har aldrig følt mig så stolt, og da jeg viste min mand frakken, var den beundring, jeg så i hans øjne, noget jeg aldrig vil glemme.

Ved et andet møde ændrede mit liv sig på en helt anden måde. Vi talte om at anskaffe sig et forråd af fødevarer, og vi diskuterede henkogning temmelig udførligt. Her sad en flok kvinder, moderne, velklædte, veluddannede og diskuterede noget så „antikveret“ som henkogning. Jeg tænkte ved mig selv, at det i hvert fald ikke var noget for mig, men jo mere de talte, desto mere forstod jeg, at hvis jeg skulle gennemføre den forrådsplan, så blev jeg nødt til at henkoge. Jeg henkogte nu ikke noget i den sæson, men jeg lavede fyrretyve glas syltetøj, og tro mig, det var en bedrift! Til næste år vil jeg føje henkogning til min voksende liste over husholdningstalerter.

Jeg er stadig ikke overdreven glad for at gøre rent, men jeg kan ærligt sige, at jeg prøver på at gøre et stadig bedre stykke arbejde, og for hver dag, der går, bliver jeg mere og mere stolt af mit hjem. Jeg har opdaget, at jo mere stolt jeg bliver over mit hjem og det, som er forbundet dermed, des mere stolt bliver min mand af mig. Denne nye virkeliggørelse og berigelse af mit liv skylder jeg Hjælpeforeningen. Hver uge, når jeg kommer derhen og ser kvinder lære at være kvinder, mødre lære at være mødre, hustruer lære at være hustruer og praktisere det, de lærer, i deres daglige liv, takker jeg min himmelske Fader, at jeg var så lykkelig at få lejlighed til at være med i denne vidunderlige plan.

For første gang føler jeg, at der er et formål med mit liv, og at jeg gennem mine aktiviteter i Hjælpeforeningen kan gøre min lille del til, at Guds planer bliver gennemført på den måde, Han ønsker det. Hvad jeg har lært om Evangeliet og Kirkens specielle lærdomme har hjulpet mig umådeligt i mit liv, og den forståelse og tålmodighed, der er kendsgerninger i Hjælpeforeningens søstres liv, er ved at blive kendsgerninger også i vort hjem. Jeg har lang vej endnu og meget at lære, men gennem denne storslåede Kirke og denne vidunderlige organisation har jeg gjort en begyndelse. ○

BØRNENES SIDER

Mysteriet om sommerfuglerøveren

AF MURRAY T. PRINGLE

Kapitel I, På arbejde.

Danny Jørgensen syntes, at han var den lykkeligste og heldigste af alle drenge på 13—14 år i byen. Og han havde to meget gode grunde til at synes det.

For det første var det sommer, og skolen havde ferie. For det andet havde han et arbejde. Ikke bare et almindeligt job, men af en slags han altid havde ønsket sig — næsten da. Han skulle til at arbejde på et museum!

Danny havde bestemt sig til at blive naturforsker, når han blev voksen, og han ville gerne lære så meget som muligt og få praktisk erfaring. Hans mor og far syntes, det var en god idé.

Dannys job gik ud på at pakke sommerfugle ud. De var blevet givet til museet, og nu skulle han gøre dem parat til montering.

Da Hr. Løvenfeldt ansatte Danny, sagde han: „Hør engang, dette job tager lang tid og kræver megen tålmodighed. Om nogle få dage vil du nok finde det kedsommeligt og

ønske, at du var ude sammen med dine venner og lavede noget helt andet. Det kunne få dig til at prøve at få arbejdet gjort færdigt i en fart, og det er noget, vi ikke kan tillade os i et museum. Hastværk er lastværk. Nå, har du stadig lyst til at få det job, Danny?“

„Ja“, svarede Danny med eftertryk. „Det har jeg helt bestemt! Og jeg skal nok være meget omhyggelig og reel! Jeg har altid ønsket at komme til at arbejde i et museum eller i en zoologisk have. Desuden har jeg allerede lavet noget monteringsarbejde i skolen med sommerfugle.“

„Det ved jeg, du har“, sagde Hr. Løvenfeldt smilende. „Jeg har talt med din skole, efter jeg modtog dit brev. Dine lærere anbefaler dig varmt, og det er derfor, jeg ansætter dig. Almindeligvis tager vi ikke nogen under 16 år. Jeg ved, at du vil være omhyggelig og udføre et godt arbejde. Men husk på, at hvis du begynder at kede dig, stik så bare af og gå hjem eller hen til dine kammera-

ter, indtil du er parat til at arbejde igen. Du har alligevel hele sommeren til rådighed, og du kan være din egen „arbejdsgiver“, er det i orden?”

„Ih ja, Hr. Løvenfeldt“ sagde drengen. „Hvornår kan jeg begynde?”

„Hm? Lad os sige ved 2-tiden i morgen eftermiddag.“

De firetyve timer sneglede sig af sted, men endelig kom det tidspunkt, hvor Danny skulle begynde på sit nye job. Han så på uret i et butiksvindue, da han skyndte sig gennem hovedgaden. Klokken var halvt. Ivrig efter ikke at komme for sent satte han farten op, da han drejede fra hovedgade og krydsede over til boulevarden, som førte hen til parken hvor museet ligger.

„Davs Danny“, råbte en stemme. „Vent lidt! Davs Danny!”

Han vendte sig om og så en dreng og en pige komme cyklende. Det var Søren Hvidfeldt, der gik i Dannys klasse i skolen, og hans søster, Inge.

„Har ikke tid“, råbte Danny tilbage. „Jeg kommer for sent på arbejde.“

Drengen og pigen havde trukket deres cykler, men nu sprang de op på dem igen og begyndte at cykle for at indhente Danny, som gik så hurtigt, at han næsten løb.

„Arbejde?“ sagde Søren, der kom

op på siden af ham med cyklen. Har du virkelig allerede fundet et job? Hvor?”

„På museet.“ Så fortalte han dem om jobbet.

„Smadder godt“ råbte Søren. „Kan vi gå med dig og se dig udstoppe dem?”

„Man udstopper ikke sommerfugle“, fnyste Danny forarget. „Man monterer dem“.

„Det er i orden“, grinede Søren, som bare havde drilllet. „Kan vi komme med dig? Vi kan hjælpe.“

Danny rystede på hovedet. „Jeg tror ikke, det er godt, jeg tager nogen med den første dag. Hr. Løvenfeldt ville ikke kunne lide det. Måske kan jeg spørge ham, når jeg har været der nogen tid.“ Inge Hvidfeldt havde ikke sagt et ord. Hun snakkede ikke så meget, hvad der var udsædvanligt for en pige, tænkte Danny. Men når hun endelig sagde noget, var det som regel noget, der var mening i, skønt hun kun var elleve år. Det var også usædvanligt. Danny kunne godt lide Inge.

„Farvel med dig“, brummede Søren, idet han lod, som han var gal.

„Af sted med dig og stop du bare de gamle sommerfugle ud helt alene“. Så grinede han smørret, vinkede og hjulede af.

„Farvel, Danny!“ råbte Inge, idet hun først nu lukkede munden op. „På gensyn!“

Han stak i rend, og et par minutter senere gik han op ad den brede stentrappe, som fører op til hoveddindgangen.

Hr. Løvenfeldt var ved at instruere nogle arbejdere, da Danny kom ind. „Her kommer vores nyeste funktionær“, hilste direktøren ham, „og præcis på pletten endda. Det er en god begyndelse, Danny. Jeg skal være der om et øjeblik.“

Da museumsdirektøren var færdig med at give ordre til arbejderne, kom han hen til Danny. De gik gennem en dør, hvorpå der stod „Kun for personalet“ og ned igennem en lang sal. For enden af den var der en almindelig dør. Hr. Løvenfeldt åbnede den og viste Danny indenfor. „Det vil blive dit kontor, Danny“, sagde direktøren.

„Dit kontor.“ Ordene lød meget betydningsfulde i Dannys ører; hans kontor helt alene! Han så sig om i værelset. Det var temmelig lille, og den eneste form for møblement, det indeholdt, var en stor arbejdsbænk langs den ene side og en komfortabel kontorstol af læder, af den slags der kan dreje hele vejen rundt. Fra et stort vindue havde man udsigt over parken. Danny kunne se den lille sø og nogle ænder, som drev rundt på den. Stabet højt op langs de tre vægge i det lille værelse var der nogle store papkasser, mærket „Skørt, Forsigtigt“.

„Er der sommerfugle i dem der?“, spurgte Danny, idet han pegede på kasserne.

Hr. Løvenfeldt nikkede. „Ja. Det er samlinger, der er blevet skænket til museet. Jeg tror, du skal tage

dem i alfabetisk orden, så vi vil begynde med Andersen-samlingen. Marcus Andersen samlede natsværmere og sommerfugle i årevis. Jeg tror, han begyndte som dreng, yngre end dig, Danny.

Da han døde for seks måneder siden, testamenterede han halvdelen af sin samling til os og den anden halvdel til museet i Nykøbing.“ Direktøren slæbte en af kasserne over på arbejdsbordet og åbnede den. Inde i den lå hundredevis af små papirconvolutter stuvet sammen, og hver af dem indeholdt en sommerfugl.

„Hold op!“, sagde Danny, idet han stirrede på kasserne. „Der må være en hel million af dem!“

Hr. Løvenfeldt lo så småt. „Ikke helt. Imellem ti og femten tusinde, vil jeg tro. Men sikkert nok til at holde dig i ånde et godt stykke tid.“

„Hvad skal I gøre med så mange?“ Det kunne Danny godt lide at vide.

„Åh, nogle af dem skal udstilles her i museet, og nogle skal lånes ud til skoler til deres naturstudier og andre aktiviteter“, forklarede Hr. Løvenfeldt. „Resten skal bruges til at bytte med andre museer, så vi kan få arter, vi ikke har.“

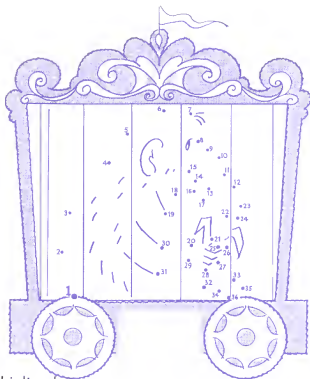
„Ja, naturligvis“, sagde Danny, idet han tog jakken af og hængte den på stoleryggen. „Jeg må hellere få begyndt.“

„Det er godt“, sagde Hr. Løvenfeldt. „Nu vil jeg vise dig, hvad jeg gerne vil have gjort og hvordan man skal gøre det.“

Da direktøren var gået, gik Danny i gang med den store mængde convolutter. Insekterne, de indeholdt, viste sig at være af alle arter, former,

Forts. på side 69

Giv dyret mad

Følg prikkerne, og du vil finde det skjulte dyr.

© Movic Express

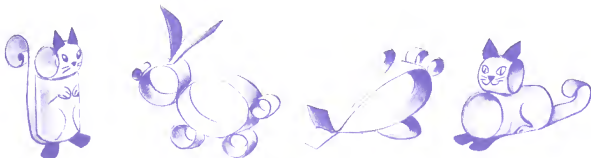
Lav en Zoologisk Have af kartonstrimler

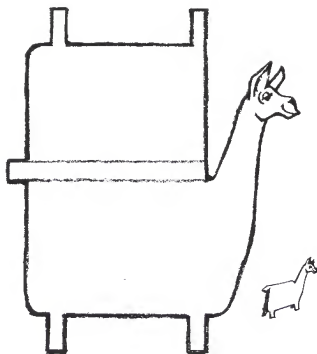
AF ANGELE SCHULIEN

Tag et ark kulørt karton og klip det i strimler på omkring $2\frac{1}{2} \times 30$ cm eller $1\frac{1}{2} \times 20$ cm. Brug en hel strimmel til kroppen og en halv strimmel til hoved eller ben. Brug et tyndt lag lim, men pas på det ikke klumper eller klitrer sammen.

Lim enderne af strimlerne sammen og hold dem sammen et øjeblik, indtil de er tørre. Lim så mindre strimler på til ben, hoved og arme, og du har et dyr af kartonstrimler.

Brug den samme fremgangsmåde, når du laver en kat eller et egn. Alt hvad du behøver at lave om på er ørerne og halen, og du har et egn.

LAV EN LAMA

Lav en lama fra Peru. Du klipper lamaen ud efter den sorte skraverede yderste kant. Fold siderne som vist og bøj halen ned.

Forts. fra side 67

størrelser og farver. Han genkendte nogle få af de almindelige, som fandtes rundt omkring i byen, men mange af dem havde han aldrig set før.

Langsomt og omhyggeligt tog han eet for eet op af konvolutterne og fugtede det forsigtigt med en pensel, dypet i et glas vand, sådan som Hr. Løvenfeldt havde vist ham. Nogle af eksemplarerne så ud til at være gamle og var helt skøre. Efter at have fugtet et af dem spredte Danny omhyggeligt vingerne ud, så det var parat til at monteres. Så satte han det tilside for at det kunne tørres på en speciel bakke og gik videre til det næste. Det var et meget krævende arbejde, som ikke kunne klares i en fart.

Danny havde været så opslugt af sit arbejde, at tiden var fløjet af sted. Han blev overrasket, da han så op på uret på væggen. Klokken var et kvarter over 17.

Han kiggede på bakken med de færdige sommerfugle og talte dem. Syvogtyve. Det så ikke ud af ret

meget, men det var et vanskeligt arbejde, og han havde været meget omhyggelig og grundig.

Han fandt en kost og et fejeblad og begyndte at feje. Hr. Løvenfeldt havde fortalt ham, at en rengøringskone ville klare det, da det jo var et husligt arbejde, men Danny var blevet opdraget til at rydde op efter sig, i stedet for at vente på at en anden skulle gøre det. Han regnede med, at det ville tage ham et kvarters tid at gøre rent og lægge tingene på plads.

Så kunne han lige komme hjem til aftensmaden.

På vejen hjem sukkede han dybt. Han var træt, men lykkelig. Det var sjovt at arbejde i museet; det kunne han godt lide. Og han ville blive der hele sommeren.

Men hvad Danny ikke vidste, var at han meget snart ville være midt i et eventyr, hvori hans sommerfugle, en mystisk skikkelse kaldet „Morfo“ og en forbryder, hvis bytte af den mærkeligste slags, var impliceret.

(FORTSÆTTES)

Bedstemødre til Peter

L. D. S. CHURCH
TRANSLATION SERVICES DEPT.
LIBRARY

Peter havde en mor, en far og en hundehvalp der hed Herman. Peter havde en trehjulet cykel, en lastbil med tippelad og en gulfisk der hed Katinka.

Men han havde ingen bedstemor — ikke en eneste.

De fleste af Peters venner havde to bedstemødre, og Peter syntes at bedstemødre var vidunderlige. De læste historier, de bagte kager og gav ofte gaver. For Peter så det ud til at være rart med to bedstemødre, men tre bedstemødre ville være endnu bedre — en bedstemor til at bage kager, en bedstemor til at give gaver, og en bedstemor til at fortælle historier.

Fordi Peters for og mor syntes at blive sure, når han spurgte efter bedstemødre, besluttede han selv at finde nogle.

Der var Fru Wilhelmsen, der boede i det fine hus for enden af gaden. Hun ville være den rigtige bedstemor til at give gaver. Der var fru Grønholdt, som boede i det lille hus med slyngplanterne i den nærliggende skyggefulde gade. Hun lavede småkager, som hun solgte. Hun ville passe fuldkommen som den bedstemor der giver kager. Men Peter kendte ikke nogen, som læste eller fortalte historier, og han holdt endnu mere af historier end af småkager eller gaver.

Så startede Peter en dag, da

solen skinnede, på sin trehulede cykel for at finde sine tre bedstemødre.

Han tog først til det fine hus for enden af gaden.

Fru Wilhelmsen kom til døren og smilede til Peter. Hun var en høj venlig dame, ligesom en rigtig bedstemor.

Fru Wilhelmsen, jeg har ikke en eneste bedstemor, vil du være min?", spurgte Peter.

„Åh, Peter, naturligvis vil jeg det, og du skal have mange tak. Vær venlig at komme indenfor.“

Peter blev der en hel time, og havde det dejligt, han lo og legede med fru Wilhelmsen, så han ikke en eneste gang tænkte på en gave.

Derefter kørte Peter på sin trehulede cykel hen til det lille hus med slyngplanterne. Da Peter bankede på, måtte fru Grønholdt åbne døren med den ene hånd, fordi den anden var fuld af kagedej. En sød, krydret duft gennemstrømmede huset. Peter snuste lyksaligt.

„Fru Grønholdt, jeg har kun en bedstemor. Vil du være min anden bedstemor“, spurgte Peter.

„Åh, Peter, jeg ville være lykkelig over at være din bedstemor. Mine egne små børnebørn bor så langt væk. Kom med mig ind i køkkenet.“

Køkkenet var fuld af velsmagende lækre sager. Under kagerullen var der brun vellugtende dej til honningkagemænd.

„Kunne du ikke lide at rulle dejen ud?“, spurgte fru Grønholdt.

Peter rullede ud mens fru Grønholdt lavede nydelige små mænd, som hun anbragte i lige geledder på bagepladerne.

Peter blev der en times tid. Han havde det så vidunderligt med at rulle kagedej ud, så han tænkte slet ikke på, at han ikke havde spist blot en enkelt kage.

Da Peter cyklede hjem til frokost, standsede han for at tale med hr. Gregersen, der sad i sin gyngestol på sin veranda. Hr. Gregersen var temmelig gammel. Hans hår var hvidt og hans ansigt var rynket, men hans klare blå øjne var muntre og udstrålede lykke.

„Goddag Peter, hvad har du foretaget dig i dag?“, spurgte hr. Gregersen.

„Jeg har været ude for at finde bedstemødre“, svarede Peter. „Jeg har fundet to vældig gode, men jeg ønsker en mere.“

„Nåda, det var en masse bedstemødre“, klukkede hr. Gregersen. „Hvilken slags bedstemødre er du på jagt efter?“

„En bedstemor til at give gaver, en til at lave småkager og en bedstemor til at fortælle historier“, sagde Peter prompte.

„Ja-ja Peter, som mand til mand, hovedsagen for bedstemødre er at vise kærlighed, men du må vise mere kærlighed end de giver. Og du må ikke forvente, at de skal gøre noget for dig. Tænk over det og kom og besøg mig senere på dagen.“

Peter nikkede, han var allerede klar over det. Han holdt så meget af fru Wilhelmsen, så han tænkte på at give hende en gave i eftermiddag, han holdt så meget af fru Grønholdt, han ønskede at komme tilbage for at hjælpe hende med at rulle kagedej, så hun kunne lave flere småkager til at sælge.

Efter frokost tegnede Peter det allerfineste billede i farver til fru Wilhelmsen. Han fik mor til at skrive titlen „Den vilde hest“ fordi Peter elskede heste. Så skyndte han sig tilbage med billedet til fru Wilhelmsen. Fru Wilhelmsen var et stort smil, da hun så ham.

„Jeg kommer med et billede, fordi jeg holder af dig“, sagde Peter.

„Og jeg bagte småkager til dig, fordi jeg holder af dig. Værsgo tag en“, sagde fru Wilhelmsen.

Efter at Peter havde spist så mange småkager han kunne, og fru Wilhelmsen havde fortalt, at „Den vilde Hest“, var det fineste billede i hele huset, fordi hun holdt af heste, fortsatte Peter videre til det lille hus med slyngplanterne.

Fru Grønholdt bredte armene ud mod Peter. „Jeg er så glad for, at du er kommet tilbage.“

Jeg ønsker at hjælpe dig noget mere, fordi jeg holder af dig“, sagde Peter.

„Hvor sødt af dig, jeg trænger altid til hjælp, når jeg bager. Allerefter har jeg en lille gave til dig“, sagde fru Grønholdt.

Hun viste Peter hen til en kommode i soveværelset. „Det har været noget af min søns legetøj, da han var på din alder. Tag lige det stykke legetøj du ønsker.“

Kommoden syntes at være fyldt med legetøj. Peter kunne bedst lide en gammel rød brandbil, der manglede den ene gule stige. Derefter rullede han og fru Grønholdt dej og skar flere småkager ud.

Hr. Gregersen var stadig på sin veranda i sin gyngestol, da Peter kom forbi huset. Han standsede for at vise hr. Gregersen den røde brandbil med den ene gule stige, og fortalte ham om alle de småkager han havde spist.

„Du må have to vældig rare bedstemødre“, sagde hr. Gregersen.

„Ja, det har jeg, og er glad for det du sagde; jeg holder så meget af dem begge to. Men det hele er blandet sammen. Jeg bekymrer mig ikke over om de giver mig gaver eller laver småkager til mig, men de gør det. Og den ene, jeg troede ville give mig gaver, lavede småkager til mig, og den bedstemor, der lavede kager, gav mig gaver“, Peter grinede.

Hr. Gregersen lo, så han måtte holde sig i siden, så sagde han: „Ja sådan går det. Men hvis du ønsker en tredje bløndet bedstemor, der er helt forskellig, vil jeg gerne være den der fortæller historier. Jeg kender så mange, der er gode at fortælle en lille dreng. Her, sid ned ved siden af mig.“

„Der var engang . . .“

Danmarks Mormonkor

Danmarks Mormonkor har nu udsendt sin første grammo-
fonplade. Pladen har fire numre med ialt 20 min.
spilletid:

- 1) Battle Hymn of the Republic
- 2) Kristi indtog i Jerusalem
- 3) Vor herre er min hyrde god
- 4) Stort og underfuldt

Vi beder hermed alle medlemmer om at hjælpe os at
udnytte denne enestående chance til gennem sang og
musik at udbrede kendskab til vor kirke og evangeliet
ved at benytte pladen som gave til venner og bekend-
te.

Pris pr. plade ved forudbetaling kr. 15,- + porto kr. 0,80
Ved efterkrav kr. 15,- + porto kr. 3,-

Undertegnede bestiller hermedstk grammofon-
plader a kr. 15,00 + porto

Navn.....

Adresse.....

Danmarks Mormonkor- Dalgas Boulevard 164 2000 København F.
Runebergsalle 1, 2860 Søborg

Kunsten at kunne glemme

AF SYLVIA PROBST YOUNG

Da jeg en aften i sidste uge besøgte min naboerske, en sølvhåret, lille men stærk kvinde på 84 år, var hun netop ved at bage kanelsnegle. Den søde, krydrede duft, der fyldte køkkenet, det tilfredse udtryk på hendes ansigt, medens hun stod og rullede og skar sneglene ud af den bløde dej, gjorde mig glad for, at jeg var levende og kunne boltre mig i hjerteligheden fra en personlighed, der blev skønnere med årene.

Senere, da vi sad på verandaen og nød de sprøde, varme snegle, samtidig med, at vi iagttag solnedgangen i rødt og guld, spurgte jeg hende, hvilket tryllemiddel, der havde givet hende så meget appetit på livet.

Hun tænkte sig om et øjeblik og svarede så: „Jeg tror, at en af de vigtigste formularer for lykke i livet er kunsten at glemme. Det er denne ophoben af små fornærmelser, der fordærver hjertet, og derfor har jeg igennem årene prøvet at glemme mere, end jeg har husket.“

Jeg har mange gange siden tænkt på hendes ord, og jeg er kommet til forståelse af, hvor dybsindig og viis hendes filosofi er. Hvor er det nemt at gå og huske på de vrede ord, eller den utaknemmelighed eller den tankeløshed, vi har mødt, fra dem vi elsker. Hvor let er det ikke at genkalde sig en falsk anklage, en uvenlig bemærkning, en ubetydelig tilsidesættelse, indtil det, som blot var en lille ting, vokser sig større og større.

To kvinder, der engang havde været gode venner, dyrkede ligefrem en fornærmelse, så de ikke talte til hinanden i flere år. Det var ikke, før den ene af dem døde, at den anden til sin store sorg måtte erkende, at så meget kunne have været godt og smukt, men var blevet grimt og lavt, fordi ingen af dem havde lært kunsten at glemme. ○

SØNDAGSSKOLE

At undervise er mere end blot at fortælle

AF LYMAN C. BERRETT

For nogen tid siden var to drenge på vej sammen over gaden. Midt ude slap den yngste sin ældre broders hånd, løb hovedkuld ind på en bane, hvor der kom en modgående bil — og blev dræbt øjeblikkeligt. Ubetænksomme forældre øgede den allerede betyngede ældre søns sorg ved at anklage ham for at være ansvarlig for sin lille broders død.

Så voldsomt virkede denne oplevelse af broderens pludselige død og forældrenes anklage, at drengen trak sig ind i sig selv, isolerede sig, så han snart blev et problem både i hjemmet og i skolen. Det engang så eksemplariske barn var nu blevet en tyrant.

Skolen truede med udvisning på grund af en opførelse, der var blevet helt utålelig; det så ikke ud til, at der var nogen, der kunne styre drengen. Denne isolation blev imidlertid endelig brudt af en meget forstående lærerinde inden for Kirken. Ved at vise ægte kærlighed og interesse for drengen, blev denne lærerinde lidt efter lidt i stand til at forstå årsagen til hans problem. Med forsigtighed vandt hun drengens tillid. Ved den endelige konference med skolens lærerstab inden drengen skulle udvises, spurgte forsvareren ham, om der var en eller anden, han havde tillid til, og som han ønskede hjælp af, inden det var for sent. Drengen nævnte sin lærerinde og spurgte, om hun måtte være tilstede ved mødet og hjælpe ham at forklare, hvori hans vanskelighed bestod. Man kom hurtigt til en forståelse, og med professionel vejledning viste drengen snart igen en acceptabel opførelse.

Det punkt, vi ønsker at fremhæve i denne beretning, er det, at en lærerinde brød sig om sin elev, og hun brød sig nok om ham til at lære mere om ham end blot hans navn; hun brød sig nok om ham til at ville lære ham personligt at kende, til at være personlig optaget af hans tilværelse. Læreren viste sin kærlighed til eleven ved at gøre noget. Hun interesserede sig nok for ham til at give ham mere end blot de nøgne kendsgerninger i klasseværelset.

De fleste lærere afspejler deres personlige filosofi i klassen. Man kan give udtryk for modsætningerne i den filosofiske tankegang vedrørende unge menneskers værd i disse to udtalelser: 1) „For eksistentialismen er mennesket en afstamning af ingenting, er nu næsten ingenting og er bestemt til ingenting.“ (Truman G. Madsen, *Eternal Man*, p. 28.) 2) Jordens beboere avlet som sønner og døtre af Gud og som sådanne har de i sig mulighed for at blive guder. (Se *Lære og Pagter* 76:24.)

Det vil sandsynligvis være vanskeligt at finde en lærer inden for Kirken, som bogstaveligt tror på den første udtalelse; men iagttagelser har vist, at der er nogle lærere, som heller ikke tror på den anden. De har åbenbart den indstilling, at „det gør ikke så meget, hvad jeg fortæller disse børn, det ender alligevel med, at de får en eller anden form for vanskeligheder.“

Psykologer har bekræftet betydningen af Freisersens storslåede forkyndelse angående kærlighed. Den eneste befaling, der øjeblikkelig falder forfatteren af denne artikel ind, og som Freiseren gav menneskene, medens Han gik her på jorden, har noget at gøre med kærlighed. (Se Joh. 13:34-35 og Mattæus 22:34-40.) Psykologen Louis P. Thorpe har skrevet: „Menneskets fundamentale behov . . . driver det enkelte menneske til at opføre sig på en måde, der er beregnet på at tilfredstille hans krav. Den menneskelige natur forstås tydeligt fra dette behovs og dets opfyldelses standpunkt . . . Følgende formulær vil imidlertid forekomme nyttigt som grundlag for adfærdstendenser. 1. Behovet for at opretholde det legemlige velbefindende. 2. Behovet for personlig erkendelse af at blive betragtet som et menneske af værdi og betydning. 3. Behovet for tryghed, for kærlighed og hengivenhed og for trøst og sikkerhed.“ (Louis P. Thorpe, *The Psychology of Mental Health*, pp. 39-40.)

Har De nogen sinde undret Dem over, hvorfor der er visse mennesker, elever bedre kan lide end andre; de samarbejder mere villigt med dem, eller de har større tillid til dem og er meget mere optaget af dem? De mennesker, der kan glæde sig over sådan en reaktion til deres arbejde med ungdommen, er dem, som viser, at de har kærlighed til dem. Med hensyn til en lærer, så er det ikke så meget det, at han fortæller eleverne, at han elsker dem, der er så vigtigt, men det er snarere det, at han virkelig tager sig af dem, opmuntrer dem, roser dem, anerkender dem, der gør, at han kan have indflydelse på dem.

Lærere, som elsker deres elever, beskæftiger sig også med deres livsførelse og deres aktiviteter. De ved, når en af deres elever har fået en belønning, og så

giver de dem en passende ros i al oprigtighed. De ved, når en elev har fødselsdag, og så sender de et kort, ringer vedkommende op eller gør noget specielt for ham. Lærere, som elsker deres elever, kan simpelthen ikke isolere sig, de følger med i elevernes tilværelse. Et oprigtigt „det var fint“ til den elev, som har opnået et resultat i boldspil, korsang, orkesterspil eller som deltager i et skuespil, lader vedkommende forstå, at hans lærer følger ham og er interesseret i ham.

Der er mange områder, hvor lærere kan vise deres kærlighed til eleverne. De kan f.eks. tilskynde dem til at efterleve Kirkens standarder, til at forsvare anstændighed og ret, til at lyde lovene og vise et godt eksempel samt ikke at være tilfredse med mindre end at gøre deres bedste. Der findes utallige eksempler på ægte helte, som lærere kan bruge til ekstra at forstærke lektierne på dette område. Elever har behov for at vide, at de ikke er alene, ikke er dødbidere, dumrianer eller godtroende fjolser, fordi de holder fast ved Kirkens standarder. Lærere kan opmuntre deres elever under deres bestræbelser ved at vise ægte følt interesse; men de kan også gøre dem mismodige ved slet ikke at vise dem nogen anerkendelse. Passende ros til de elever, som viser et godt eksempel i deres påklædning, opførsel, standarder eller mødeprocent vil styrke de unge således, at disse punkter bliver til en livsfilosofi, hvor de måske før kun blev gjort for at vinde anerkendelse fra læreren.

Man hører ofte elever sige: „Det er de da ligeglade med. Sidste gang, jeg gjorde dette eller hint, fik jeg ikke

så meget som tak.“ At sige tak er så almindelig en høflighed, at ingen lærer, som elsker sine elever, vil glemme at sige det. Et enkelt „Mange tak!“ sætter både unge og gamle pris på. Det virker nemlig videre end selve det at udtrykke taknemmelighed, det viser, at der er nogen, der er interesseret i en, nogen der bryder sig om en og ønsker at belønne og opmuntre.

Lærere, som elsker deres elever, vil huske på, at undervisning er mere end blot at fortælle. Elever lærer ved at udføre noget. Det ser ligefrem ud til, at nøglen til at elske sine elever er at gøre noget — ikke blot, hvad eleverne kan og bør gøre for sig selv, men også det, som man bør gøre for dem.

Hermed menes f.eks. at opmuntre dem til at efterleve Kirkens standarder, lade dem benytte enhver lejlighed til at tjene andre, lære dem, at de skal vide, hvad det er, de foretager sig, vise dem, at de er accepteret som mennesker af værdi, og at de er Guds børn med Guddommens muligheder og lade dem forstå, at deres lærer interesserer sig for dem.

Frelseren spurgte Peter: „Elsker du mig?“ Peter svarede: „Du ved, at jeg har Dig kær.“ Så sagde Frelseren til Peter: „Vogt mine lami!“ Tre gange spurgte Mesteren Peter, om han elskede Ham, og tre gange forsikrede Peter Jesus, at han virkelig elskede Ham. I hvert tilfælde bad Mesteren Peter om at foretage sig noget, vogte Hans får! (Se Joh. 21:15-17.)

Lærere i Kirken! gør noget for jeres elever; elsk dem — og for at kunne elske dem må I gøre noget for dem. ○

NADVERVERS FOR OKTOBER

Simplex Darwin K. Wolford

Senior-Søndagsskolen

„Du skal elske Herren, din Gud, med hele dit hjerte og med hele din sjæl og med hele dit sind.“ (Matt. 22:37.)

Junior-Søndagsskolen

„Det, der er godt, kommer fra Gud.“
(Alma 5:40)

UNGDOMSSIDERNE

Det kunne ske for enhver

AF MARY KENWORTHY

Jan kørte bilen i garage, og sad så lidt og tænkte. Han kunne ikke gå ind til sine forældre lige nu; ikke så hurtigt efter det, der var sket. Alt var sket så hurtigt, at han først lige måtte have tid til at tænke over det.

Efter at have været borte i sommer, var der sket noget med ham. Det var ikke den gamle Jan, der nu sad her i bilen. Hvordan kunne han få sine forældre til at forstå det? Livet havde været så let før, og nu dette.

Birte var en vidundelig pige. Måske elskede han hende endog. Men det var ikke kærlighed, der havde ført til det, der skete lørdag aften. Det var en stærkere magt, en uimodståelig magt, som han aldrig havde følt før. Nej, han troede ikke, det kun var på grund af Birte. Det kunne sandsynligvis være sket under de rigtige omstændigheder for enhver. Når alt kommer til alt, så havde han aldrig været i et sådant selskab før, under indflydelse af den slags mennesker. De havde vist ham mange flere ting om livet, end han troede, der fandtes. Han havde dengang været sikker på, at han ønskede at leve på samme måde, som de gjorde. Men nu, hvor han stod over for sine forældre og sin kirkes lærdomme, var det ligesom tvivlen nagede i hans sind.

De øjeblikke, der var gået forud for dette, stod helt klart for ham . . .

Han havde mødt Birte ved en firmafest. Hun syntes at være sådan en sød pige. Før han vidste af det, var han begyndt at invitere hende ud og gå med til hendes selskaber. Selskaberne havde fascineret ham. Alle de tilstedeværende var venlige, villige til at acceptere ham. Det var deres venlighed der fik ham til at ønske at deltage i deres andre aktiviteter. Langsomt men sikkert blev han vænnet til at tænke på samme måde som dem, og så lørdag aften — nå ja, det havde virkelig været uundgåeligt. Han havde været så lykkelig dengang. Hvad var der forkert nu?

Jan besluttede sig til at bede, før han gik ind. Ordet „bøn“ lød på en mærkelig måde malplaceret.

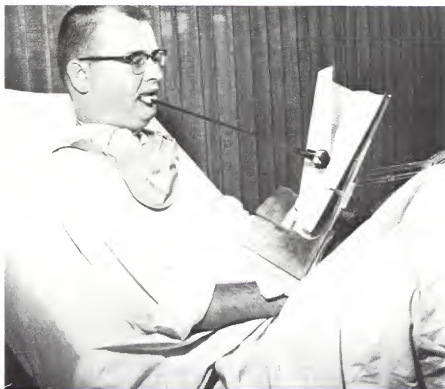
„Kære himmelske Fader, hjælp min familie til at acceptere mig.“

Langsomt fyldtes han med nyt mod. Hvad der var gjort var gjort. Han kunne ikke forandre det. Han behøvede ikke ændre det mere.

Hurtigt sprang han ud og løb ind til sin familie. Efter at have hilst på dem og kysset dem, trak han vejret dybt, rettede sig op, og med tårer i øjnene sagde han: „Far og mor, jeg er ikke sikker på, at I vil forstå mig, når jeg fortæller jer, hvad jeg har gjort. Det går stik imod alt det, jeg har lært. Men jeg tænkte over det og gjorde det. Jeg er blevet Mormon!“ ○

Den lutrende ild.

AF MARION BENCH

I DeWayne Sudekums liv, 37 år, bliver mange af Evangeliets principper smukt illustreret. Hans liv er enestående, fordi han er ude af stand til at udføre noget på grund af et handicap som for mange ville have resulteret i apati og selvmødelighed.

DeWayne har været lammet fra nakken og nedefter i de sidste 15 år. Siden han blev lam, har han haft fire forskellige stillinger i Kirken; nemlig lærer for Ældsternes Kvorum, lærer for klassen for Evangeliske principper; lærer for senior-klassen (i fem år); og for øjeblikket søndagsskoleforstanderens assistent i El Cajon's tredje ward, i San Diego Østre Stav. Han har aldrig taget noget forbehold, når han har taget imod disse kald.

Siden han er blevet lam, har han ligeledes været praktiserende sagfører. Han studerede jura om aftenen ved San Diego universitetet. Fire år senere, for to år siden i juni måned, tog han eksamen med udmærkelse. En studie-kammerat husker, at deres klassekammerater var store beundrere af DeWayne.

For et år siden tog han sagførereksamen i Californien, og fik lov til at praktisere. At tage denne eksamen var ikke let — og under eksamen blev der ikke taget speciel hensyn til ham på grund af hans handicap; kun lidt over halvdelen af de elever, der gik op til eksamen, bestod. Han har fået sit eget kontor og har ført de sager, han hidtil har haft, med succes.

For fjorten år siden var DeWayne en tillidsfuld, nygift pilot i søvømet. Fremtiden syntes lys og lykkelig; efter at have afsluttet sin militærtjeneste ville han gøre sine studier færdig på universitetet og fortsætte sin profession.

Men to år senere kæmpede han for at overleve et angreb af polio og for at overvinde den lammelse, sygdommen bragte med sig. Frygten for at dø, var nu erstattet med et måske endnu større problem: Hvad skulle han nu gøre? Han og hans kone, Emerald, stod ansigt til ansigt med en udfordring, som de mødte med tro, mod og en stærk livsfilosofi. Emerald husker, at mindre handicappede mænd døde på hospitalet. Hun tror, at det var fordi de manglede et mål at stræbe efter. DeWayne siger, at „den gode gamle S.D.H. læresætning om evig fremgang” holdt hans mod oppe.

Man lærer noget om en person ved at iagttage vedkommendes handlinger, fordi en person, for en stor del

består af sin adfærd. Adfærd bestemmes af stillinger, og DeWayne mener, at „vi alle har pligt til såvel over for os selv som over for andre, at lære og yde så meget vi kan.“ For ham betød dette at gennemføre sine ambitiøse planer, d.v.s. at drive sagførervirksomhed samt at være en aktiv kirkegænger.

Han havde en god forstand og en fast beslutsomhed, men han mødte andre forhindringer på grund af sit handicap. The Veteran's Administration mente, at han var for invalidd til at kunne fortsætte på universitetet, og sagde „nej“ til at støtte ham økonomisk. Han slog en handel af med dem; hvis han kunne „klare“ et par klasser, ville de overveje at lade ham komme ind på det juridiske fakultet. Han begyndte at studere, og hans studievener var simpelthen: at studere uafbrudt.

En typisk, daglig rutine for ham, medens han gik i skole, var at stå tidligt op og studere, indtil hans kone kørte deres datter til skole. Når hun vendte tilbage, blev han vasket og barberet for derefter at få sin morgenmad. Han læste indtil middag, hvilede lidt efter frokost, og gik hjem og læste indtil middag, hvilede lidt efter frokost, og genoptog så læsningen. På solfyldte dage lod han sig

Medens DeWayne gik i skole, planlagde og byggede familien Sudekum et hjem om „omkring“ hans handicap, med ekstra store værelser og brede døre, og med ramper i stedet for trapper. I soveværelset står hans specielt konstruerede seng, der minder en lille smule om en barberstol. DeWayne kan ikke ånde på normal måde på grund af et lammet mellemgulv. Han skal tvinge luft ned i sine lunger med en pumpebevægelse af halsmusklerne. Denne vejrtrækning er hørlig, men hans tale berøres ikke af teknikken. Hans seng gynger om natten for at gøre ham i stand til at ånde, medens han sover.

Når han arbejder, har han en slags bakke, der støtter på overkroppen og armene, til at holde sine bøger. Han vender bøgerens sider ved hjælp af en pind med gummidup, som han holder i munden.

Han er årvågen og smilende, og giver hurtige svar. Emerald smiler, når hun fortæller, hvordan han driller hende ved at forfølge hende rundt i huset i sin motoriserede rullestol, som han kan standse ved hjælp af hagen.

Den succesrige lærer.

Efter næsten 15 års lykkelig virke som lærer i Kirken, deler DeWayne sine metoder i følgende grupper:

1. Han underviser ud fra skrevet resumé. Særlige punkter, der synes dunkle, bør fremlægges logisk og således lægge op til hovedpunktet, hvilket ikke kan gøres blot ved at stole på hukommelsen. Det at stole på hukommelsen alene giver en alt for stereotyp fremføring. Et skrevet resumé hjælper til med at forhindre mangler i hukommelsen og sparer forberedelses tid.

2. Han bruger et minimum på to timer hver uge til at forberede sig i; skønt lærere har opbygget et forråd af kundskab at tære på, skal de ikke udelukke disse stole derpå.

3. Han tror på, at en logisk fremstilling er absolut nødvendig for voksne, og han arbejder meget på dette.

4. Han laver et nøgle-punkt i hver lektie. Almindelig-

vis kan elever ikke optage mere end et hovedbegreb i hver lektie.

5. Han går ikke til klassen, uden først at have bedt om åndelig vejledning. „Der findes ingen lærer i Kirken, som kan undervise uden at have forberedt sig gennem bøn. Det er jeg fuldstændig overbevist om“, siger han. 6. Til diskussioner udvælger han hellere klassemedlemmerne, end at regne med frivillige. Dette resulterer i en direkte diskussion.

7. Han er smidig; han finder nogle situationer, der kræver forskellig behandling.

„En ting har gjort indtryk på mig i den tid, jeg har undervist — vi inspireres alle i større eller mindre grad. Man kan ikke undervise i Evangeliets principper uden inspiration.“ Inspiration kommer gennem bøn, slutter han.

Når han behøver visuel hjælp, beder han andre hjælpe sig. For eksempel tegnede en ældste for ham, da han underviste i Ældsternes Kvorum.

Familien Sudekums bil er udstyret med en hydraulisk donkraft, der kan løfte ham. DeWayne bærer en rem, og donkraften løfter ham op fra rullestolen og ind i bilen.

Tro, mod og overbevisning.

Familien Sudekum havde skåret ordet „mismod“ ud af deres ordforråd for mange år siden. DeWayne siger: „Jeg følte simpelthen, at det var nødvendigt at gøre noget nyttigt.“

Hans kone tilføjer: „Der er i virkeligheden kun én måde, hvorpå et menneske er sygt, og det er mentalt. DeWayne har været i stand til at bevare en normal mental stilling, inklusive sin personlighed og sin humanistiske sans.“

Dagligt tjener han som eksempel på mod — villighed til at gøre sit bedste til trods for mange vanskeligheder; tro — sammen med anstrengelse — udretter de mest utrolige ting; og personlig anvendelse af Evangeliet — idet man tager gode stillinger, som bestemmer ens fremtid.

Præsidenten for San Diego Østre Stav, præsident Clifford Wallace siger: „Voldsom modgang synes at frembringe en frygtelig modløshed, eller, ligesom den lutrende ild, noget af det allerbedste i mennesket. Det sidste har været resultatet for DeWayne, efter polioangrebet. Jeg kendte ham, før han blev syg, og var med til at salve ham den aften, han blev syg; jeg har set hans modige kamp for livet og revalidering, og jeg er nu en nær ven og nabo.“

En virkelig følelse for livet, en kundskab og en følelse af folks behov, har udviklet sig i ham — måske bedst illustreret over for mig, da jeg besøgte hans senior-klasse. Klassemedlemmerne lærte, efterhånden som han stillede deres tænkøvevær på prøve, samtidig med at han altid bragte dem sit stærke vidnesbyrd om Guds godhed og virkeligheden om oprettelsen af Evangeliet.“

Problemer kræver, at man har et tankesystem, der kan forklare menneskets plads i naturen. Hans kone påpeger, at „dette liv kun er en lille del af, at Jesu Kristi Evangelium er en livsform, som bringer glæde, og som kan hjælpe een til at komme over en ulykke“. ○

DEN GAMLE FISKER

AF MARY BARTELS

Vores hus lå lige over for John Hopkins Hospitalet i Baltimore. Vi boede i stuen, og lejede værelserne på 1. sal ud til ambulante patienter på hospitalet.

En sommeraften, medens jeg var ved at lave aftensmad, bankede det på døren. Jeg åbnede den, og udenfor stod der en virkelig frygtindgydende gammel mand.

„Han er ikke ret meget højere end min dreng på 8 år“, tænkte jeg, medens jeg så på hans indskrumpede legeme.

Men det forfærdeligste var hans ansigt, der var fuldstændigt misdannet. Til min overraskelse var hans stemme behagelig tiltalende, da han sagde: „God aften; jeg kommer for at spørge, om De har et værelse til leje for en enkelt nat. Jeg kom hertil i morges fra Østkysten for at blive behandlet, og der går ingen bus her i morgen. Jeg har søgt efter et værelse siden middag, men uden held, og det er vel på grund af mit ansigt. Jeg ved godt, at jeg ser forfærdelig ud, men min læge siger, at med et par få behandlinger til så . . .“

Jeg tøvede et øjeblik, men hans næste ord overbeviste mig: „Jeg kan sove i gyngestolen i forhallen. Min bus kører i morgen tidlig.“

Jeg sagde da til ham, at vi ville finde en seng til ham, og at han i mellemtiden kunne hvile sig i forhallen. Jeg gik ind for at gøre aftensmaden færdig. Da vi skulle til at sætte os til bords, spurgte jeg den gamle mand, om han ville spise sammen med os.

„Nej tak, jeg har rigeligt her“, sagde han, idet han tog en brun papirpose op af lommen.

Da jeg havde vasket op, gik jeg ud for at tale lidt med ham. Det tog ikke lang tid at finde ud af, at den gamle mand havde et usædvanligt kærligt hjerte i den lille krop.

Han fortalte mig, at han levede af at fiske, samt at han hjalp sin datter, hendes fem børn og hendes mand, som var blevet krøbling efter en ulykke. Han fortalte det ikke for at beklage sig. Alle andre bemærkninger blev indledt med en tak til Gud for Hans velsignelser. Han var taknemmelig for, at ingen smerter ledsagede hans sygdom, som tilsyneladende var en form for hudkræft. Han takkede Gud for, at Han gav ham kræfter til at leve videre.

Ved sengetid anbragte vi en feltseng til ham i børnenes værelse. Da jeg stod op om morgenen, var sengen redt pænt og nydeligt, og den lille gamle mand var ude i forhallen. Han ville ikke have morgenmad, men lige før han tog afsted til bussen, tøvede han, som om han ville bede mig om at gøre ham en kæmpe-tjeneste. Han sagde: „Må jeg få lov til at overnatte her, næste gang jeg skal til behandling? Jeg vil ikke forstyrre Dem spor; jeg kan udmærket sove i en stol.“ Efter et øjeblik pause tilføjede han: „Deres børn fik mig til at føle mig hjemme. Voksne er forfærdede over mit ansigt, men børn ser ikke ud til at tage sig af det.“

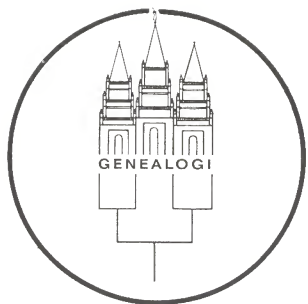
Jeg sagde til ham, at han var velkommen til at komme igen, og på hans næste tur ankom han lidt over syv om morgenen. Som en gave bragte han os en stor fisk og et kilo af de største østers, jeg nogensinde havde set. Han sagde, at han havde renset dem om morgenen, for han rejste, så de kunne være friske og pæne. Jeg vidste, at hans bus kørte klokken fire, og jeg spekulerede over, hvad tid han var stået op for at rense dem.

I løbet af årene kom han for at overnatte hos os, og hver eneste gang bragte han os fisk, østers eller grøntsager fra sin have.

Andre gange modtog vi pakker med posten, altid anbefalet. Fisk og østers pakket ind i friskt ungt spinat- eller grønkålsblade, hvert blad omhyggeligt vasket. Da vi vidste, at han måtte gå over tre kilometer for at få sendt disse pakker, og hvor lidt penge han havde, gjorde det gaverne dobbelt dyrebare.

Når jeg modtog disse små hilsenere, tænkte jeg ofte på den bemærkning, min nabo gjorde, da den gamle

Forts. på side 342

Andeverdenen

I over et år har vi understreget nødvendigheden af, at de Hellige samler deres slægt og fuldfører sammensvejsningen af hele familien. Vi har glædet os over Kirkens medlemmers trofasthed og deres ønske om at udføre dette dyrebare arbejde.

Medens vi overvejede, hvad vi kunne drøfte i dette nummer, kom vi til at tænke på de ord, som Præsident Joseph F. Smith, Kirkens sjette præsident, fremsatte. Vi citerer fra en af hans inspirerende taler til de Hellige:

„Den tredje oktober i året 1918 sad jeg i mit værelse og grundede over Den hellige Skrift og tænkte på det store forsoningsoffer, som Guds Søn ydede til forløsning af verden, og den store og vidunderlige kærlighed, som Faderen og Sønnen viste ved at Forløseren kom til verden, så menneskene kunne blive frelst gennem Hans forsoning og ved lydlighed mod Evangeliets principper.

Medens jeg var optaget af dette, vendte mit sind sig mod Apostlen Peters skrivelser til de første hellige. Jeg åbnede Bibelen og læste tredje og fjerde kapitel af Peters første brev, og medens jeg læste, gjorde det et dybt indtryk på mig, mere end det nogensinde for havde gjort, da jeg læste følgende skriftsteder:

Thi også Kristus døde een gang for synder, en retfærdig for uretfærdige, for at Han kunne føre jer til Gud. Han led døden i kødet, men

blev vakt til live i ånden, i hvilken Han også drog hen og prædikede for de ånder, der var i forvaring,

de, som var u lydige, dengang Gud i sin langmodighed biede i Noas dage, medens arken blev bygget. I den blev nogle få, nemlig otte, sjæle frelst gennem vand. (1 Peter 3:18-20.)

Thi derfor blev Evangeliet forkyndt også for døde, for at de vel skulle dømmes på legemet, som mennesker dømmes, men leve i ånden, ligesom Gud lever. (1 Peter 4:6)

Medens jeg grundede over disse ting, som er skrevet, blev min forstands øjne åbnet, og Herrens Ånd hvilede på mig, og jeg så de dødes hærskarer, både små og store. Og der var på et sted samlet utallige af de retfærdiges ånder, de som havde været trofaste i Jesu vidnesbyrd, medens de levede i dødeligheden, og som havde bragt ofre i lighed med Guds Søns store offer, og havde lidt trængsler i deres Forløserns navn. Alle disse havde forladt det jordiske liv, faste i håbet om en strålende opstandelse, gennem Gud Faderens og Hans Enbårne Søns, Jesu Kristi, nåde.

Jeg så, at de var fyldt med glæde og fryd, og glædede sig sammen, fordi deres befrielsesdag var nær. De var samlet og ventede på Guds Søns komme til ånde verdenen, for at forkynde deres forløsning fra dødens lænker. Deres hensovede støv skulle

genoprettes til sin fuldenkte skikkelse, ben til ben, og sener og kød på dem, ånden og legemet skulle aldrig igen adskilles, for at de kunne modtage en fylde af glæde.

Medens denne uhyre skare ventede og talte sammen, medens de glædede sig til deres befrielsestid fra dødens lænker, viste Guds Søn sig, forkyndte frihed til de fangne, som havde været trofaste, og der prædikede Han det evige Evangelium for dem, læren om opstandelse og forløsning af menneskeheden fra faldet, og fra personlige synder på betingelse af omvendelse. Men til de onde gik Han ikke, og blandt de ugudelige, og de, der ikke havde omvendt sig, og som havde besmitet sig, medens de var i kødet, hørtes Hans røst ikke, og de oprørske, som fornægtede de gamle profeters vidnesbyrd og formaninger, så ikke Hans nærhed, så ikke Hans åsyn; hvor de var, herskede der mørke, men blandt de retfærdige var der fred, og de hellige frydede sig ved deres forløsning, og bøjede deres knæ og anerkendte Guds Søn som deres Forløser og Befrier fra døden og helvedes lænker. Deres ansigter strålede og glansen fra Herrens nærhed hvilede på dem, og de sang lovsang til Hans hellige Navn.

Jeg opdager, at Herren ikke personlig gik omkring blandt de onde og de u lydige, som havde fornægtet sandheden, for at belære dem; men se, blandt de retfærdige organiserede Han sine styrker og udvalgte sendebud, iklædt magt og myndighed, og gav dem til opgave at gå frem og bringe Evangeliets lys til dem, som var i mørke, ja til alle menneskes ånder. Og på denne måde blev Evangeliet forkyndt for de døde. Og de udvalgte sendebud gik frem for at forkynde Herrens anerkendte dag, og forkynde frihed til de fangne, som var bundet, ja til alle, som ville omvende sig fra deres synder og modtage Evangeliet. På denne måde blev Evangeliet forkyndt for dem, som var døde i deres synder, uden viden om sandheden, eller i overtrædelse, idet de havde fornægtet profeterne. De blev belært om tro på Gud, omvendelse fra synd, stedfortrædende dåb til syndernes forladelse, den Helligånds gave ved

håndspåbyggelse og alle de andre af Evangeliets principper, som det var nødvendigt for dem at kende, for at de kunne gøre sig værdige, så de kunne blive dømt på legemet som mennesker dømmet, men leve i ånden, ligesom Gud lever.

Op således blev det kendt blandt de døde, både små og store, de uretfærdige så vel de trofaste, at forløsning var blevet tilvebragt gennem Guds Søns offer på korset. På denne måde blev det kendt, at vor Forløser brugte sin tid under sit ophold i åndeverdenen til at instruere og forberede profeternes trofaste ånder, de profeter, som havde vidnet om Ham i kødet, så de kunne bringe forlåsningens budskab til alle de døde, som Han ikke selv kunne gå til på grund af deres oprørskhed og overtrædelse, så de gennem Hans tjeneres gerning også kunne høre Hans ord.

Blandt de store og mægtige, som var samlet i denne uhyre store forsamling af retfærdige, var Fader Adam, Den gamle af dage og alles fader, og vor strålende Moder Eva, med mange af sine trofaste døtre, som havde levet gennem tidernes og havde dyrket den sande og levende Gud. Abel, den første martyr, var der, og hans broder Set, en af de mægtige, som var sin fader Adams udtrykte billede. Noa, som advarede om syndfloden; Sem, den store højpræst; Abraham, de trofastes fader; Isak, Jakob og Moses, Israels store lovgiver; Esajas, som ved profeti forkyndte, at Forløseren var kaldet til at binde de brudte hjerter sammen, forkynde frihed til de fangne, og åbne fængslet for dem, som var bundet, var der også.

Desuden Ezekiel, som i et syn blev vist den store dal med tørre ben, som skulle blive iklædt kød for at komme frem i de døde, levende sjæles opstandelse; Daniel, som forudså og forudsagde oprettelsen af Guds rige i de sidste dage, for at det aldrig mere skulle tilintetgøres eller gives til andre folk; Elias, som var med Moses på Forklarelsens Bjerg; Malakias, den profet som vidnede om profeten Elia's komme om hvem også Moroni talte til profeten Joseph Smith — som forkyndte, at han skul-

le komme for at indvarsle Herrens store og frygtelige dag, var der også. Profeten Elia skulle plante de forjættelser, som deres fædre havde indgået, i børnenes hjerter, og bebudede det store værk, der skulle udføres i Herrens templer i Tidernes Fyldes Forvaltning, til de dodes forløsning og besøgning af børnene til deres forældre, for at ikke hele jorden skulle blive slået med band og lagt øde ved Hans komme.

Alle disse og mange flere, ja, også profeterne som færdedes blandt nephiterne og vidnede om Guds Søns komme, blandede sig i den store skare og ventede på deres befrielse, for de døde havde set på deres ånders lange adskillelse fra deres legemer som et fangenskab. Dem belærte Herren og gav dem magt til at komme frem, efter Hans opstandelse fra de døde, og indgå i Hans Faders rige, for der at blive kronet med u dødelighed og evigt liv, og derfra fortsætte deres arbejde, som det var blevet lovet af Herren, og få del i alle de velsignelser, som er beredt for dem, som elsker Ham.

Profeten Joseph Smith og min fader, Hyrum Smith, Brigham Young, John Taylor, Wilford Woodruff og andre udvalgte ånder, som var forbeholdt til at komme frem i tidernes fylde for at tage del i grundlægningen af det store sidste-dages værk, herunder bygningen af templer og udførelsen af ordinanser deri til de dodes forløsning, var også i åndeverdenen. Jeg lagde mærke til, at de også var blandt de ædle og store som i begyndelsen var udvalgt til at være herskere i Guds Kirke. Selv for at blev født, modtog de, tillige med mange andre, deres første lektier i åndeverdenen, og blev forberedt til at komme frem i Herrens rette tid for at arbejde i Hans vingård til frelse for menneskenes sjæle.

Jeg så, at de trofaste ældster i denne forvaltning, når de forlader det jordiske liv, fortsætter deres arbejde med at forkynde omvendelsens og forlåsningens Evangelium, gennem Guds Enbårne Søns offer, blandt dem, som er i mørke og under syndens lænker i de dodes store ånde verden. De døde, som omvender sig, vil blive forløst, ved lydighed mod

ordinanserne i Guds hus, og efter at de har betalt straffen for deres overtrædelser og er vasket rene, vil de modtage en belønning i henhold til deres gerninger, for de er arvinger til frelse.

Således blev synet om de dodes forløsning åbenbaret for mig, og jeg vidner, og jeg ved at denne beretning er sand, gennem velsignelse fra vor Herre og Frelser, ja, Jesus Kristus, Amen." (Gospel Doctrine, pp. 597-601.) ○

Meddelelse om genealogiske forespørgsler

Fra The Genealogical Society i Salt Lake City har vi fået følgende meddelelse angående forespørgsler i PRS-programmet (Anetavle-Henvinsningstjenesten):

Vi har den glæde at bekendtgøre følgende forbedringer i PRS (Anetavle-Henvinsningstjenesten):

1. Der skal kun betales for forespørgslen, hvis der modtages et eller flere navne og adresser som svar på en forespørgsel.
2. Man vil få regning på det, der skal betales. Send ikke penge i forvejen.
3. Eftersøgning efter et bestemt efternavn i en enkelt by (eftersøgningen, der tidligere kostede \$ 2.00) er blevet afskaffet.
4. Den populære eftersøgning efter et bestemt efternavn i alle byer indenfor et enkelt amt (eftersøgningen, der tidligere kostede \$ 4.00) kan stadig foretages. (Over 700.000 efternavne findes nu i PRS-arkivet.)
5. Et nyt område, nemlig eftersøgning efter alle efternavne i en bestemt by (en eftersøgning til \$ 4.00), er nu til rådighed.
6. Alle kan indsende forespørgsler. Det kræves ikke, at man i forvejen er registreret i PRS for at kunne indsende forespørgsler.

Vi er ivrige efter at PRS-programmet (Anetavle-Henvinsningstjenesten) skal anvendes som et praktisk efterforskningsredskab og således tjene det formål, som det blev skabt for. Dette kan kun udføres ved forespørgsler til dette store arkiv af navne.

De kan hjælpe Dem selv og andre ved regelmæssigt at indsende forespørgsler. Da dette arkiv vokser så hurtigt og nye navne dagligt tilføjes, bør man indsende forespørgsler mindst to gange hvert år.

Deres hengive
Theodore M. Burton
Vicepræsident og direktør for
Genealogical Society

Forts. fra side 339

mand var taget afsted den første morgen: „Beholdt De denne skrækkelige udseende mand i nat? Jeg afviste ham. Man kan miste lejere ved at lade sådanne folk komme ind!“

Og måske gjorde vi, en eller to, men åh, hvis blot de havde kendt ham, så ville deres sygdomme måske have været lettere at bære. Jeg ved, at vores familie altid vil være taknemmelig over at have kendt ham. Af ham lærte vi, hvad det vil sige at acceptere det onde uden at beklage sig og at være Gud taknemmelig for det gode.

For nylig besøgte jeg en veninde, som havde et drivhus. Hun viste mig sine blomster. Vi kom til den smukkeste af dem alle, en gylden krysanthemum, der var lige ved at springe ud. Men til min store overraskelse var den plantet i en gammel, bulet og rusten spand. Jeg tænkte ved mig selv, at hvis det var min plante, ville jeg anbringe den i den smukkeste urtepotte, jeg havde. Men min veninde fik mig til at skifte mening.

„Jeg havde ikke flere tomme urtepotter“, forklarede hun, „og da jeg vidste, hvor smuk denne blomst kan blive, tænkte jeg, at det ikke ville gøre noget at plante den i denne gamle spand til at begynde med; om kort tid vil jeg så plante den ud i haven.“

Hun må have undret sig over, hvorfor jeg lo så fornøjet, men jeg forestillede mig en sådan scene i himlen. „Her er en særlig dejlig en“, må Gud have sagt, da Han kom til fiskerens sjæl, „han vil ikke have noget imod at begynde i dette lille legeme.“ Hvor må hans kærlige sjæl dog vokse i Guds have! ○

Forts. fra side 325

stridbar, ikke pengekær; en mand, som styrer sit hus godt, og som på fuldt værdig måde holder sine børn til lydighed;

(dersom en mand ikke forstår at styre sit eget hus, hvordan skulle han da kunne sørge for Guds menighed?;

han må ikke være nyomvendt, for at han ikke skal blive opblæst og falde ind under Djævelens dom.“ (1. Tim. 3:2-6.)

Denne mand, jeres biskop, har ikke bedt om sin stilling, han meldte sig ikke engang frivilligt til den. Det er mest sandsynligt, at han modtog sin kaldelse med frygt og bæven, skønt med tro og ønske om at ville fuldkommengøre sig, så han kunne komme på højde med det, Herren forventer af ham.

Hans loyale, kærlige hustru og hans børn er også gået ind på at ville dele ansvaret med ham ved ikke

at klage, når han er så meget borte fra hjemmet, ved at vise et glad ansigt, når telefonen altid ringer, selv om man lige er ved at spise til middag, eller klokken er tre om natten, eller ved at være villige til at udføre nogle af de opgaver, der normalt påhviler ægtefælden og faderen.

Må Herrens rigeste velsignelser blive udøst over disse vidunderlige, hengivne biskopper, deres hustruer og deres børn; og må vi, som medlemmer af deres warder, følge deres ledelse, selv om nogle af dem forekommer os at være så unge, og selv om vi ikke selv ville have valgt dem. Herren vil velsigne os for at støtte de tjenere, Han har kaldet til at præsidere over os.

Jeg bærer jer mit vidnesbyrd, at dette er Jesu Kristi Kirke, at denne Kirkes biskopper er blevet kaldet af vor himmelske Fader gennem den inspiration, Han var givet dem, der præsidere over os — I Jesu Kristi navn. Amen. ○

MORMONS BOG ?
DISTRIBUTIONS CENTRET
SMEDEVANGEN 9 • VASSINGERØD • LYNGE

Mobil reklame for Mormons Bog

Distributions Centret i København har fået en reklametekst påmalet sin nye varevogn. Der står med store bogstaver i gult, rødt og sort, „Har De læst Mormons Bog?“ og derefter Centrets navn og adresse.

Når vognen kører rundt i byen og oplandet — eller er på sine regelmæssige ture til Hålsingborg — tvinger den tilskuere og trafikanter til at stille sig selv det vitale spørgsmål. Og det sker ret ofte, at chaufføren, Erik Thomsen, bliver spurgt, hvad det er for en bog. Så er br. Thomsen glad og er parat til at vise bogen og dele traktater ud. JS

Udflugt for M.I.A.-pigerne

I dagene 1., 2. og 3. juni havde M.I.A.-pigerne i København distrikt en yderst vellykket lejr tur til Laugsgaarden ved Langerød i Nordsjælland.

Under dygtige søstres ledelse gik dagene med mange forskellige aktiviteter, både lærerige og morsomme, så pigerne efter de tre dages fornøjelige og kammeratlige samvær vendte hjem med mange nye og gode erfaringer, som kan hjælpe dem i deres daglige liv i fremtiden.

Billedet viser deltagerne samlet ved lejr bålet. ○

Nyt oplag og ny indbinding af Mormons Bog

Distributions Centret har ladet fremstille et nyt oplag af Mormons Bog. Det er et fotografisk optryk — det tredje — af sjetteudgaven fra 1949, hvoraf tidligere optryk udsendtes i 1957 og 1964. Kun titelbladet og kolofonsiden (bagsiden af titelbladet) er nysatte. Mormons Bog er med dette nye optryk trykt på dansk i ialt 55.000 eksemplarer.

De første 6 udgaver kom i 1851 (3000), 1858 (3000), 1881 (2000), 1902 (2000), 1911 (10.000), 1949 (5000), derefter optrykkene i 1957 (10.000) og 1964 (10.000).

Det nye optryk findes i både en sort og en hvid udgave med bind, der kan tåle at tørres af med en fugtig klud. Prisen er som sædvanlig fiktiv, langt under fremstillingsprisen: kr. 4.50 inklusive moms. ○

Bryllup i Esbjerg

Den 15. juni viedes broder Jens Ole Byskev og søster Annie Sørensen. Ved en højtidelighed i kirken fik brudeparret Kirkens velsignelse ved brudens fader, broder Johs. Sørensen, og bagefter var der banket i G.U.F.-salen. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Bryllup i København Gren

Den 5. juli viedes i København broder Henning Aaager og søster Marion Britta Jørgensen, og den 8. juli viedes parret for tid og evighed i templet i Schweiz. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

B.Y.U.-folkedansere i Danmark

I de seks dage i juli måned, da B.Y.U.-folkedanserne gæstede Danmark, fik mange mennesker et helt nyt syn på Mormonkirken end de tidligere har haft.

Ved hjælp af de rette forbindelser fik danserne lejlighed til at optræde på de

kendteste steder i Danmark, begyndende med det verdensberømte Cirkus Schumann i København den 3. juli.

Den 4. juli, Amerikas Uafhængighedsdag, var det betagende for os, da ceremonimesteren annoncerede for de tusinder der var forsamlet: „Mormonkirkens Brigham Young University Folkedansere vil nu danse for os.“ Denne store ære ved den berømte Rebild-fest for dansk-amerikanerne blev kun overgået af TV-udsendelsen, som sendte ordene og dansen ud til de 5 millioner seere i Danmark og dele af Sverige. Det var betagende at høre Kirkens navn nævnt uden tøven, og virkningen har været enorm. Vi følte det alle som en ære, da præsident og søster Don L. Christensen blev opfordret til at sidde på tribunen sammen med Rebildfestens æresgæster, statsminister Hilmar Baunsgaard, Amerikas ambassadør i Danmark, Mrs. Katharine E. White, og andre.

Fra Rebild-festen kørte danserne med bus til Friheden i Aarhus, hvor de dansede for en stor forsamling.

Efter at have indhentet tilladelse fra Københavns borgmester rejste vi den 5. juli vort indianertelt på Rådhuspladsen, hvor B.Y.U.-danserne optrådte, og missionærerne samtidig udsprede vort budskab ved direkte kontakt med folk. Vor indianer-udstilling fortæller historien om: „Ved De, at indianerne stammer fra Jerusalem?“ og er et godt kontaktmiddel.

Samme dag optrådte danserne om eftermiddagen kl. 15 ved den første af vore 8 forestillinger på et af verdens største butikcentre, Rødovre Centrum, hvor omkring 50 000 mennesker så dem, og hvor vi for hver gang slog Kirkens navn mere og mere fast.

Om aftenen den 5. juli havde Lions Club i Lyngby lejet den nye, smukke Virumhal til dansernes opvisning, og fore-

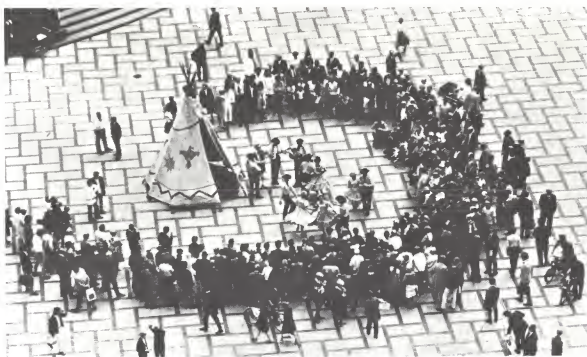

stillingen var en stor succes, som gav ledende forretningsmænd lejlighed til at lære Kirkens navn at kende, og derved har givet os mulighed for fremtidig kontakt med dem.

Den 6. juli optrådte danserne atter i Rødovre Centrum, og aftenens højdepunkt var opvisningen i Mercur Teatret i København, hvor de dansede for udsolgt hus.

Den 8. juli endte tourneen med to inspirerende forestillinger i det verdensberømte Tivoli i København.

Ikke mindre end 25 avisartikler om B. Y. U.-danserne hyldede deres dygtighed, og flere millioner så den levende begejstring hvormed de optrådte, og gjorde derved deres ophold i Danmark til en usædvanlig stor succes. ○

Fader og Søn-udflugt i København distrikt

Til minde om Gengivelsen af Det aronske Præstedamme afholdt København distrikt i dagene 10. og 11. maj en vellykket Fader og Søn-udflugt, som gik til det skovrige område vest for Næstved.

Lege, madlavning og overnatning under åben himmel gjorde udflugten til en spændende oplevelse for både unge og gamle. Den første dag endte med lejrball med sange og taler, deriblandt en tale

om Gengivelsen af Det aronske Præstedamme ved missionspræsident Don L. Christensen.

Højdepunktet den næste dag var en dejlig banket i festsalen på Maglegaards alle, hvor distriktspræsidentskabet, præsident Finn Nielsen og hans rådgivere, Svend Aage Sønderby og Verner Korsgaard, havde fået deres hustruer til at servere den lækre mad. ○

Rettelse

I august-nummeret's referat af missionskonferencen opgives det, at dette var første gang en fælles konference afholdtes for hele missionen. Dette er ikke rigtigt: I 1944 afholdtes i dagene 25. — 30. juni en General-konference i København i anledning af 100-årsdagen for Joseph Smith's martyrdød. Læs de meget udførlige referater heraf i 1944-årgangen af Stjernen. JS

Det er enhver Sidste Dages Helligs pligt dagligt at læse i skriften, for at sikre sig den himmelske indflydelse, der er nødvendig for at sætte os i stand til at modstå de mange fristelser, der møder os. Når man trofast udvider sin kundskab om Mesterens lærdomme, er det forbavsende hvor meget man forstår.

Sandheden om de kræfter der findes bliver tydelig, og vi begynder at blive mere klar over Gud vor Evige Faders og Hans Søns, Jesu Kristi, uendelige natur, og samtidig klar over Djævelens eksistens.

Der er intet så dejligt og vidunderligt som den Helligånds ledsagelse, som bærer vidne om sandheden om vor Herre Jesus Kristus og livets fuldkomne plan. Jeg har personlig oplevet denne følelse, og jeg er sikker på at I også har det.

Jo mere jeg modtager af velsignelserne fra Himlen, jo mere bliver mit sind oplyst angående Djævelens magt. Jeg har været vidne til den onde magt Djævelen kan have over et menneske, og bærer vidne om at kun Præstedømmet kan kurere denne sygdom. For nogle år siden var der nogle af vore brødre, som stod over for denne virkelighed.

„Nogle af jer har læst historien om Djævelens magt i England, da de faldne engle, som findes på jorden, førte krig mod broder Kimball, broder Hyde, broder Fielding og broder Russell, som havde alt hvad de kunne gøre for at leve under den slags krigsførelse. Disse onde ånder slog broder Russell og broder Hyde ned. De slog ikke broder Kimball ned, men den kraft faldt over ham. Hans øjne blev åbnet. Han så ånderne for sig, han så hvad slags væsener de var. De skar tænder, de var gale, de ønskede at ødelægge brødrenes liv. Disse mænd havde Præstedømmet. Broder Kimball havde Præstedømmets nøgler, for så vidt England angår. Disse ånder havde derfor ikke magt til at ødelægge dem.

Broder Kimball, broder George A. Smith og jeg havde en lignende oplevelse i London, i et hus hvor vi var standset op. Det syntes som om der var

Fra Missionens

Præsidentskab

DON L. CHRISTENSEN

hærskarer af ånder der. De stræbte efter vor ødelæggelse, og ved en bestemt lejlighed, da broder Kimball havde forladt os, faldt disse mørkets magter over os for at tilintetgøre os, og broder Smith og jeg ville øjensynlig være blevet dræbt, hvis ikke tre hellige sendebud var kommet ind i værelset og havde fyldt det med lys. De var klædt i tæmpeldragt. De lagde deres hænder på vort hoved og vi blev befriet, og magten var brudt for så vidt angår os. Hvorfor sendte Herren disse mænd til os? Fordi vi kunne ikke have levet uden det; og som regel betjener engle ikke nogen på jorden, med mindre det er for at bevare gode menneskers liv, eller for at bringe Evangeliet, eller udføre et arbejde, som menneskene ikke selv kan udføre. Vi har ikke særlig behov for engles betjening, med mindre vi er i en tilstand som den, hvori broder Kimball, broder Smith og jeg var, da vi ikke kunne frelse vort liv uden dem.” (Deseret Weekly, 3. marts 1889. Wilford Woodruff)

Djævelen er meget klog og vil altid ramme os på vort svageste punkt. Han kender vore ufuldkommenheder, og hvis han får lov til det vil han gøre dem til dårskaber. Hvis vi har vanskeligheder med nogen af Kirkens store standarder, så ved han hvilke det er, og vil lulle vor stolthed i søvn med selvtretfærdighed og hjælpe med til at hele vor samvittighed, når vi tror at denne lille efterladenhed sandsynligvis ikke vil skade noget. Hvis vi stræber efter noget, der er mindre end fuldkommen hængivenhed og overholdelse, er det forkert og vi bliver ledt på gale veje.

Det er nødvendigt at vi Sidste Dages Hellige af et ærligt hjerte stræber efter dagligt at forbedre vore fysiske, sociale og økonomiske standarder. Passivitet er ikke tilstrækkeligt for Guds børn. Det er ønskeligt at forbedre vor levestandard, men det må gøres i ydmyghed. Hvis vi ikke prøver på det i al ydmyghed, så kommer Helamans søn, Nephis, ord til at passe: „Ja, hvor hurtige til at blive oplæst af stolthed, ja, hvor hurtige til at rose sig og til at begå alle slags synder, og hvor langsomme er de (vi) ikke til at ihukomme Herren, døres Gud, og til at give agt på Hans råd, ja, hvor langsomme til at vandre på visdommens veje.“ (Helaman 12:5)

Det ydmyge menneske, som sætter sig for at opnå noget og har det for øje, at alt hvad han har skylder han Gud tak for, og vier al den tid, de talenter og de midler han er velsignet med til at opbygge Guds rige, er da, og kun da, et klogt menneske.

Vor åndelige styrke må være tilstrækkelig stærk til at modstå al modgang. Præsident John Taylor sagde: „Jeg hørte Profeten Joseph Smith sige, da han talte til De Tolv ved en bestemt lejlighed: 'I vil komme til at gennemgå alle former for prøvelser, og det er lige så nødvendigt for jer at blive prøvet, som det var for Abraham og andre Guds mænd,' og han sagde: 'Gud vil holde øje med jer, og Han vil tage fat på jer, og Han vil rykke i jeres hjertestrenge, og hvis I ikke kan holde det ud, vil I ikke være skikket til en arv i Guds celestiale rige.'" (John Taylor, Journal of Discourses, Vol. 24, p. 197)

Vi medlemmer af Guds Kirke kan ikke holde ud ved et lånt lys. Følgende profetiske udtalelse kommer fra Præsident Heber C. Kimball i hans advarsel til os: „Hvis I ikke har fået et vidnesbyrd, så lev rigtigt og påkald Herren og hold ikke op med det, før I får vidnesbyrdet. Hvis I ikke får det, vil I ikke kunne stå imod.“ Den tid vil komme, da ingen mand eller kvinde vil være i stand til at holde ud ved et lånt lys. Det vil være nødvendigt at enhver bliver ledet ved det lys han har inde i sig selv. Hvis du ikke har det, hvordan kan du så stå imod?

	DAB:
Esbjerg:	18. maj: Steffen Vestergaard Poulsen , døbt af ældste Terry Williams, håndspåbyggelse ved broder Arne Pedersen. Karin Lussmann Hansen , døbt af ældste Lee Leif Nielsen, håndspåbyggelse ved broder Verner Buur. Bjarne Nielsen , døbt af ældste Lee Leif Nielsen, håndspåbyggelse ved broder Verner Buur.
København Gren:	15. juni: Frank Giesmann Lindhardt , døbt af broder Bent G. Lindhardt, håndspåbyggelse ved samme. 22. juni: Nicoline Ovesen , døbt af ældste Steven Carl Fales, håndspåbyggelse ved ældste Walter Robert Plant. 25. juni: Gertrud Vini Larsen , døbt af ældste Brian Ellis Clark, håndspåbyggelse ved ældste Doren Sorensen.
København Nordre Gren:	20. juni: Kate Esther Andersen , døbt af broder Gary Larsen, håndspåbyggelse ved ældste Colon Bywater.
Amager:	3. juni: Finn Poulsen , døbt af broder Kjeld Poulsen, håndspåbyggelse ved samme.
Aalborg:	1. juni: Bent-Ole Jensen , døbt af ældste Michael Nielsen, håndspåbyggelse ved ældste Paul Leishman. 2. juni: Poul Erik Christensen , døbt af ældste John Love, håndspåbyggelse ved samme.
Horsens:	20. april: Nielsine Kristine Nielsen , døbt af ældste Gunnar George Nielsen, håndspåbyggelse ved ældste Richard Smith Beal. 1. juni: Annette Bjørn Rosenkilde , døbt af broder Ebbe Rosenkilde, håndspåbyggelse ved ældste Niels Erik Valentiner.
Herning:	25. maj: Anne-Marie Lauritsen , døbt af ældste Terry Williams, håndspåbyggelse ved samme.
Odense:	18. juli: Bente Lykke Hansen , døbt af broder Niels-Ove Andersen, håndspåbyggelse ved broder Jørgen J. Larsen.
Slagelse:	23. juni: Hanne Grand Hansen , døbt af broder Børge Grand Hansen, håndspåbyggelse ved samme.
Holstebro:	28. juni: Rita Chapman , døbt af ældste Michael McKay Andersen, håndspåbyggelse ved ældste Elvin Jensen Thomsen.

Richard L. Evans

Det talte ord

Tag tid til at lytte

Foruden at søge råd, hvilket er så væsentligt for os alle, er der en anden side af emnet, nemlig den at tage sig tid til at lytte, således, at man kan give råd ud fra en dybtgående kundskab om kendsgerningerne. „Jeg har i den senere tid tænkt en del over det ‚at lytte‘...“, skrev Hannie Struve. „Hvor ofte hører man ikke et lille barn beklage sig... ‚du hører jo slet ikke efter!‘ I de fleste tilfælde vil barnet ikke noget som helst, det vil bare i kontakt med sin moder...“. Giv jer tid til at lytte, til børnene, til de unge og til mange andre! Sommetider holder de sig tilbage fra at bede om jeres råd, fordi de får sådanne utålmodige svar. „Hvorfor siger vi forældre så tit: ‚Jeg har ikke tid lige nu, jeg har travlt?‘ spurgte en, som lagde mærke til dette. „Hvorfor forstår vi ikke... at et barn er som en solstråle: den er her et øjeblik, og så er den straks et andet sted henne.“ Det er nødvendigt, at vi lærer at tale, lytte, vise tålmodighed og villighed til at få nok at vide, inden vi jager til at give et hurtigt svar. Sommetider bliver de rolige, de bliver selv klar over svaret, hvis man blot lader dem tale og anvende os til at afreagere på. Men hvis mennesker snakker i munden på hinanden, hvis de hele tiden afbryder hinanden, eller hvis de overhovedet ikke taler om tingene, er der ikke megen sandsynlighed for, at der i det hele taget forekommer noget korrekt svar. Ja, det kræver tid at „høre efter“, men det tager også tid at rette fejltagelserne, når de første er gjort. „Kære Herre, gør mig til en bedre fader,“ bad Gary Cleveland Myers. „Lær mig at forstå mine børn, at høre tålmodigt til, hvad de har at fortælle og at besvare alle deres spørgsmål med venlighed. Bevar mig fra at afbryde dem og gå imod dem. Gør mig lige så hæflig over for dem, som jeg forlanger, de skal være over for mig.“ Hvis der er alt for mange fejlbedømmelser, alt for mange fejltagelser, alt for lidt tid til at „høre efter“, kan de råd, vi giver børnene ikke blive så tilfredstillende, som de bør være. „Nøglen hedder ‚kontakt‘“, skrev et blad fornylig. „Kan du ikke se, jeg har travlt?... bør bandlyses (fra forældre). ‚Hør efter‘ burde indprentes i alle forældres hjerter.“ Om vi dog blot kunne mærke, at vi er blevet hørt! Om vi dog blot ville „høre efter“, når vi skall